

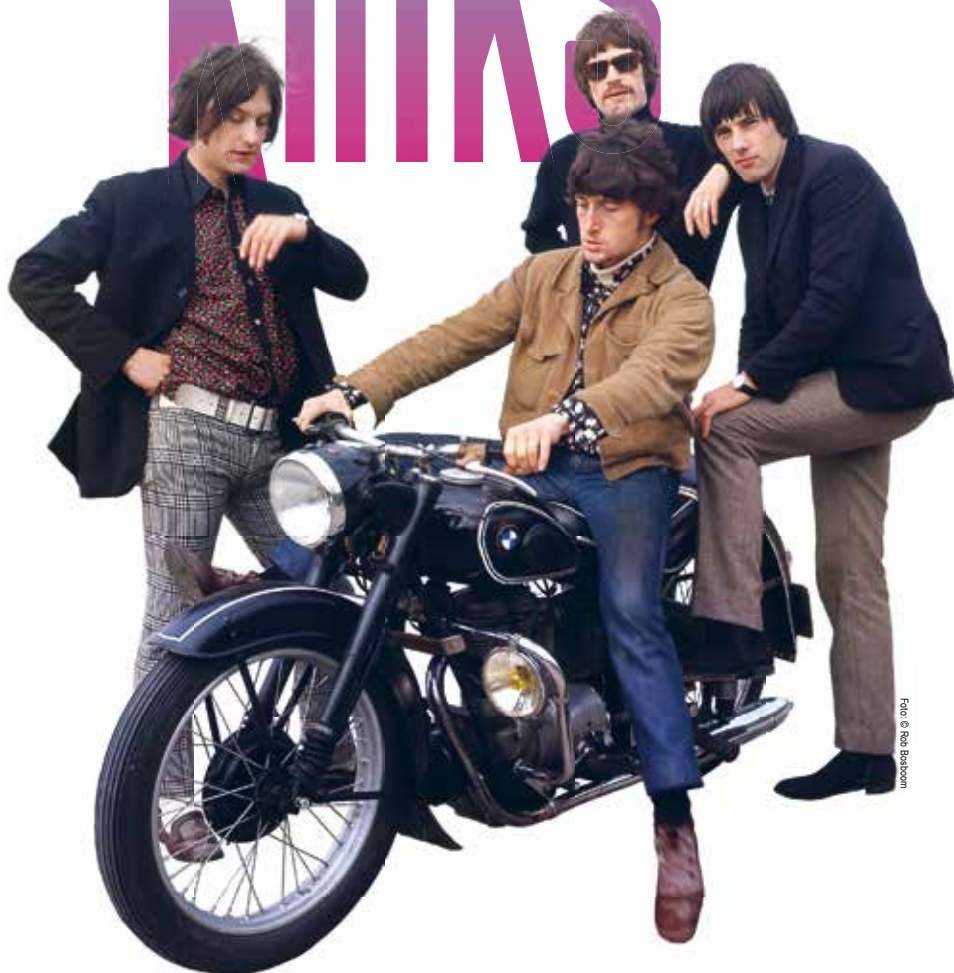
13 november 2024 - nr. 412 Het blad van/voor muzik liefhebbers

mania

NO RISK DISC **KIM DEAL** GRAND CRU Gillian Welch & David Rawlings
DESERT ISLAND DISC Iris DeMent INTERVIEW Sticks

the kinks

GODFATHERS

7 NOVEMBER 2024 t/m 12 JANUARI 2025

ENTREE € 8,00 - STUDENTEN € 5,00 - VRIENDEN VAN TONE & IMAGE GRATIS • GEOPEND DONDERDAG t/m ZONDAG 12.00 t/m 17.30 UUR
ZIE VERDER WWW.TONEANDIMAGE.GALLERY/AGENDA • CONTACT: TONEANDIMAGEGALLERY@GMAIL.COM

Tone & Image Gallery
Lange Nieuwstraat 191-I
3111 AJ Schiedam

Mede mogelijk gemaakt door

PLATO CONCERTO

FOTOTENTONSTELLING

Beste lezer,

Het een-na-laatste nummer van het jaar. De nieuwe releases beginnen wat op te drogen en de labels kiezen wat vaker voor -zij het zeker zeer welkome- reissues. Dat betekent dat we langzaam maar zeker ook al mogen gaan nadenken over de best-of lijstjes. Wat was de beste rockplaat? En welke hiphop tape heeft je omver geblazen? Wie weet vind je dit nummer nog wel een last minute contender! Wat te denken van Gillian Welch & David Rawlings? Of The Cure. Ik ben er in ieder geval nog niet over uit...

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Stef Mul

Hoofredactie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk,
Menno Borst

Ontwerp en opmaakJenny Bakker, www.jennybakker.nl**Druk**

Senefelder Misset BV

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Cornelis Groot, Lotte Hurkens, Joost van Loo, Sjf Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Jos Mauro Witteveen, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!

Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.

IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 412 ligt op 13 november in de winkels Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE**6 NO RISK DISC**

Kim Deal

8 INTERVIEW

Warmduscher

18 GRAND CRU

Gillian Welch & David Rawlings

42 INTERVIEW

Flemming

47 KRENTEN UIT DE POP

O.a. Porridge Radio

48 TE ZIEN

Super-Sonic Jazz

49 GEZIEN

Caribou

50 GESPOT

O.a. De Gijsjaradijsja Band

52 ACHTER DE SCHERMEN

Govert de Roos

55 JORN'S KWARTEEUWTJE

The Flaming Lips

55 VERGETEN MEESTERWERKEN

Del Shannon

58 BLUE NOTE CDS

O.a. Wayne Shorter

60 DESERT ISLAND DISC

Iris DeMent

64 BLACK FRIDAY TIPS

O.a. Joni Mitchell

67 CLASSIC JAZZ VINYL

O.a. Luis Gasca

69 HIP HOP HISTORY

Roots Manuva

76 BOEKEN

O.a. Alex van Halen

7**7 FILMS**

O.a. Kinds Of Kindness

Luistertrip: Amyl And The Sniffers

De gezelligste punkers uit Australië. Hoe kan het ook anders dan dat uit het land dat gek is op keiharde grappen en een regelmatige pub brawl, een van de vetste pub punk acts komt! Gezonde woede ging zelden zo goed gepaard met humor. Het is energiek. Het is chaotisch. Maar het is op deze nieuwe plaat ook wat minder eenzijdige pub rock. Ze gaan toch niet echt de diepte in, Down Under?

Interview: Warmduscher

Post-punk, maar dan a la Parliament? De mannen van Warmduscher, die ook hun compleet ontspoorde sporen hebben verdiend bij onder andere The Fat White Family, Insecure Men en Paranoid London, spelen hun funk vol noise, garage en elektronica. Wij gingen met hun in gesprek over hoe dit zootje ongeregeld aan hun inspiraties komt. Het werd een heerlijke jamsessie.

Desert Island Disc: Iris DeMent

Een unsung hero van de country, die de laatste jaren eindelijk weer wat meer waardering krijgt voor haar geweldige werk in de jaren 90. Haar openhartige observaties, die ergens een midden houden tussen de wijsheid van een doorleefde vrouw en een pure jeugdige ontvankelijkheid, van het moderne leven in Amerika klinken bij haar als de beste tragedies van de oude countryhelden. Zo vertaalt ze als geen ander het genre naar het nu.

15

Grand Cru: Gillian Welch & David Rawlings

Dertig jaar aan een liefdevolle muzikale vriendschap. Welch en Rawlings zijn niet bij elkaar weg te denken. En toch is dit pas de tweede keer dat ze zich echt als duo presenteren op de hoes. Waarom nu wel? Wij gokken dat ze het doen als ze weten goud in handen te hebben. Woodland is Country Noir zoals alleen zij kunnen. Een van de hoogtepunten van dit jaar!

18

8

60

KIM DEAL

Nobody Loves You More (Beggars/4AD)

LP coloured, LP, CD

Kim Deal (ex-Pixies, ex-The Amps en nog altijd lid van indie-rockband The Breeders) heeft na al die jaren van muzikant zijn nu dan toch eindelijk een soloplaat gemaakt. Luister naar de teksten die vooral blijken open over te komen. Dit keer gaan ze veelal over de vergankelijkheid van het leven. Dat kunnen herinneringen uit haar jeugd (Summerland) zijn, of een prachtig eerbetoon aan haar overleden moeder die leed aan dementie (Are You Mine?). Naast haar moeder verloor Deal ook haar vader, oom en tante. Oh ja, en haar vriend en engineer van dit album, Steve Albini. De eerste twee rustige liedjes (Nobody Loves You More en Coast) worden verfrissend opgefleurd met blazers. Soms zijn haar liedjes zelfs jazzy (zoals het eerder genoemde titelnummer en Summerland), dan weer ietwat psychedelisch (Crystal Breath en Bats In The Afternoon Sky). Het slotstuk A Good Time Pushed en Are You Mine lijken nog het meest op een Breederssong. Soms gaat Deal ook lekker ruw (Disobedience) of punky en dansbaar (Big Ben Beat) tekeer. Dit album is een caleidoscopisch resultaat geworden. Tot slot een leuk nationaal detail? De cover van dit album is gebaseerd op de Nederlandse conceptueel kunstenaar Bas Jan Ader. Op 33-jarige leeftijd wilde hij in een klein zeilbootje de Atlantische Oceaan oversteken. In 1975 stak hij in de staat Massachusetts van wal om nooit meer terug te keren. De kunstliefhebber weet dat zijn werk draait om proberen, mislukken en falen. Heel eerlijk? Dat strookt dan weer niet met Deals eerste solo-album. Want Nobody Loves You More is zeker niet mislukt. (Dennis Dekker)

NORISK

DISC

INTERVIEW WARMDUSCHER

(Door: Said Ait Abbou)

In het kader van de nieuwe release *Too Cold To Hold* sprak ik de uiterst vriendelijke en sympathieke Ben(jamin) Romans-Hopcraft (aka Mr. Salt Fingers Lovecraft), van de Engelse band Warmduscher. Buiten basgitaar en achtergrondzang heeft Ben het nieuwe album mede geproduceerd. Warmduscher is een 6-koppig gezelschap dat in 2014 in Londen geformeerd is en genre overstijgende composities de ether in knalt. Het werd een gesprek over het nieuwe album, de aankomende tour, maar ook over zijn liefde voor Manchester United en hoe iedere dag een feestje van je leven te maken (en vooral zoveel mogelijk te doen wat je leuk vindt). Het gesprek begint al meteen spontaan -over de nieuwe LP's die Ben de laatste tijd gekocht heeft- en krijgt een soort jamsessie als vervolg, heerlijk zonder structuur.

Welke muziek ben je de laatste tijd aan het beluisteren?

Ik ben een groot vinylfhebber. Wacht even, dan laat ik je mijn platencollectie zien....

Hij laat platen van Funkadelic, Milton Nascimento (de grote Braziliaanse singer-songwriter), Nitty Gritty (Reggae) en Emy De Pradines (jaren 50 muziek uit Häiti) zien.

Dit ben ik de afgelopen dagen aan het beluisteren. Als we op tour zijn dan beluisteren we elkaars nieuwe muzikale vondsten. We hebben alle 6 een brede muzieksmaak en inspireren elkaar graag met nieuwe muziek. Binnen iedere muziekstijl is wel iets moois en interessants te ontdekken. Als we op tour zijn, ga ik vaak naar lokale platenzaken om nieuwe muziek te beluisteren en te kopen. Als we in Amsterdam (Paradiso) spelen, probeer ik naar Concerto te komen om de nieuwe Mania/Recordzine op te halen!

Jullie starten 29 oktober met een Europese tour. Heb je tijdens de tour tijd om steden op je gemak te kunnen bezoeken?

We reizen met een tourbus en worden vaak midden in het centrum van een stad wakker. Ik ga dan een stuk hardlopen, bezoek platenzaken en we gaan samen shoppen. Tussendoor volg ik de wedstrijden van Manchester United. Zirkzee, de Ligt, Erik Ten Hag (die vlak na dit gesprek ontslagen is - red.), er zitten weer veel Nederlanders bij United. Volgend jaar maken we een korte tour door Noord-Amerika. Ik weet dat we in Montreal en Seattle spelen. Dat zijn steden die ik graag bezoek. Grunge muziek (met name Nirvana) uit Seattle heeft me als muzikant duidelijk beïnvloed.

Dus jullie gaan ook lekker samen shoppen hoor ik? Wie is de diva in de band?

Haha, ja we gaan shoppen. We zijn alle 6 op onze eigen manier diva's, maar onze toetsenist Quinn Whalley is absoluut de grootste diva van de band. Op het gebied van muziek ben ik een diva en control freak. Onze muziek is door de jaren veel strakker en gestructureerder geworden. In het verleden gingen we maar 2 tot 3 dagen de studio in en speelden bijna alles live in. Voor het nieuwe album zijn we 2 weken de studio ingegaan. Ik heb me de laatste jaren ook meer verdiept in het produceren van muziek waardoor ik nog meer op details let. Buiten het maken van muziek, ben ik juist helemaal niet zo georganiseerd.

Hoe bereid je je voor op de aankomende tour?

Ik leef zoveel mogelijk van dag tot dag. I go with the flow. Ik kijk niet te ver vooruit en weet eigenlijk ook niet precies waar en wanneer we overall gaan spelen. Ik heb vooral veel zin om de nieuwe nummers live te gaan spelen en met de band samen onderweg te zijn. We spelen tegenwoordig met een redelijk vaste setlist. Wat dat betreft zijn we goed voorbereid. In het verleden wist

ik vaak niet eens welk nummer we ter plekke gingen inzetten.

Op 15 November komt jullie nieuwe album uit. Ik zie dat jullie dan in Glasgow zijn. Pakken jullie flink uit met een Album Release Party?

Ah Glasgow, dat is leuk. Als je in Warmduscher speelt, heb je eigenlijk iedere dag een "Album Release Party". We hebben onderling veel lol en plezier. We zien elkaar buiten de opnames en de tour vrij weinig. Tijdens een tour praten we uitgebreid bij en maken we er samen één groot feest van.

Op het nieuwe album werken jullie weer samen met enkele interessante gastartiesten. Hoe zijn deze samenwerkingen tot stand gekomen?

Het gebeurt meestal spontaan. Met Janet Planet (Confidence Man) hebben we vaak op hetzelfde affiche gestaan, Lianne La Havas woont hier verderop in de straat en op feestjes loop je weleens iemand tegen het lijf, zoals bijvoorbeeld Coucou Chloe. Onze zanger Clams stuurt ook gewoon mensen een mail, zo heeft hij in het verleden Iggy Pop en Kool Keith (oa bekend van samenwerkingen met The Prodigy en Ice-T - red.) weten te strikken. Volgens mij hebben we ook via Clams

schrijver Irvine Welsh (auteur van Trainspotting) leren kennen die de intro van het album voor zijn rekening neemt.

Zijn er artiesten waar je in de toekomst graag mee zou samen willen werken?

Ik zou wel graag met Randy Newman de studio in willen gaan. Ik waardeer zijn vakmanschap en muzikaliteit. In het verleden hebben we bijna samengewerkt met Steve Albini (producer / bandlid

Big Black - red.) Helaas is hij veel te vroeg overleden. George Clinton van Funkadelic zou ook wel leuk zijn!

Het nieuwe album heet Too Cold To Hold. Kun je toelichten waar die titel naar verwijst?

Onze zanger Clams en ik kwamen een keer met die term. Op het nieuwe album staat ook een nummer dat zo heet. Het is geschreven in een tijd waarin het wat minder goed met Clams ging. Clams is degene die het leeuwendeel van de teksten schrijft. Zijn teksten hebben vaak meerdere lagen. Hij beschrijft deels letterlijk zijn eigen situatie en deels het grote maatschappelijke verschil tussen rijk en arm.

Zoals de tekst "Twelve degrees, lying in my damn bed, Looking at my own breath, Can't pay for heat, Living like a goddamn bum"? Ik vind dat Clams dit nummer met veel soul brengt. Ik moest stiekem even aan James Brown denken.

Erg grappig dat je dat zegt. Wij zijn namelijk erg dol op

**Onze zanger Clams stuurt ook
gewoonmensen een mail,
zo heeft hij in het verleden
Iggy Pop en Kool Keith
weten te strikken.**

de muziek van James Brown. Clams laat inderdaad even de James Brown in hem los. Met James Brown had ik ook wel graag samen de studio in willen gaan!

Wat zijn wat jou betreft de knallers van het nieuwe album geworden?

Cleopatras en Immaculate Deception zijn mijn favorieten. Ik vind de bijdrage van rapper Jeshi en het gebruik van blaasinstrumenten erg tof in Immaculate Deception.

Is Cleopatra een bestaande plek?

Het is inderdaad een bestaande plek. Het gaat over een foute (strip)club waar we iedere dag langs kwamen als we naar de studio gingen. Er liepen daar veel ongure types in de buurt. Clams heeft er een surreëel verhaal van gemaakt.

Haha ik dacht een restaurant of een pub. Wie is Paul waar Clams over zingt in Immaculate Deception? ("He's Paul, Paul, misunderstood man always on the go")

Paul is een fictief persoon. Hij is een enorme narcist. Ook hier speelt Clams weer met de realiteit en fictie. Clams is iemand die erg creatief om kan gaan met taal, erg sociaal is en veel initiatieven neemt om mensen bij elkaar te brengen.

Heeft Clams jou ook je bijnaam Mr. Salt Fingers Lovecraft gegeven?

Inderdaad, hij heeft alle bandleden een bijnaam gegeven. Een beetje zoals bij de maffia: Joey The Nose, Tony Two Times. Zo heb ik blijkbaar erg lange vingers.

Naast basgitaar en achtergrondzang heb je samen met producer Jamie Neville de productie van het nieuwe album voor je rekening genomen. Hoe was het om een album van Warmduscher te produceren?

Ik kan tegenwoordig leven en rondkomen van de

muziek die ik maak. Ik heb me de laatste jaren verdiept in het produceren van albums en heb me dit verder aangeleerd. Ik ben begonnen als drummer en uiteindelijk bassist geworden. Nu produceer ik ook muziek en albums. Dit is een spontaan proces geweest. Samen met Dan Carey, die eerdere albums van ons geproduceerd heeft, heb ik een muziekprojectje dat Miss Tiny heet. Van hem heb ik ook het nodige geleerd. Alle bandleden hebben nevenprojecten. Quinn bijvoorbeeld met Paranoid London. Zoals ik al zei ben ik best een control freak als het op muziek aankomt en het produceren van muziek ligt me hierdoor wel.

Op het album staan best wel wat verwijzingen naar drugsgebruik. Leef jij het leven van een echte rockster?

Haha, nee hoor, ik zie me zelf totaal niet als rockster. Ik heb een lange relatie achter de rug en ben nu weer vrijgezel. Twee bandleden hebben kinderen en een vaste relatie. Er zijn dus vier vrijgezelle mannen bij die op tour gaan. Wie weet dus wat er onderweg allemaal gaat gebeuren.... Qua drugs heb ik wel eens psychedelische drugs gebruikt. Er staan inderdaad wat verwijzingen naar drugsgebruik in de teksten, maar de muziek, de rock & roll staat 100 procent centraal. We kunnen onderling goed met elkaar opschieten, maken veel plezier en creëren de nodige chaos om ons heen, maar als we op het podium staan zijn we als band zijnde alleen bezig om een zo goed mogelijk optreden te geven.

Bij afsluiting van ons gesprek geeft Ben aan dat 4 nummers het album niet gehaald hebben en nog op de plank liggen. Wie weet dus wat voor moois er nog aan zit te komen. Tot die tijd hebben we Too Cold To Hold om goed warm te lopen en een feestje op te bouwen!

THE BEATLES

THE BEATLES ARE COMING!

1964 US ALBUMS IN MONO
8 LP VINYL BOX SET

- ★ REPLICAS OF SEVEN ORIGINAL MONO US ALBUM RELEASES ★
- ★ ANALOGUE CUT FROM THE ORIGINAL MASTER TAPES ON 180G AUDIOPHILE VINYL ★
- ★ EACH LP INCLUDES AN IN-DEPTH ESSAY ON THE HISTORY OF THE ALBUM ★

★ ALSO AVAILABLE AS INDIVIDUAL VINYL ★
(THE BEATLES STORY - 2LP - ONLY AVAILABLE IN THE BOX SET)

★ OUT 22 NOV. ★

thebeatles.com

ASGRAUW 👍
Oorsprong
(Eigen beheer)

Inmiddels is de Nederlandse black metal band Asgrauw met Oorsprong alweer toe aan het zesde full-length album. Maakte de band op voorgaande releases al duidelijk dat het

tot de vaandel dragers van de hedendaagse lichte behoort, met deze nieuweling bevestigt de band deze status onomstotelijk. Vooruitlopend op de release zijn de tracks Weeral, Apadra en Kosmische Strijd reeds op de mensheid losgelaten en gaven al een goed beeld van het hele album. Heerlijke krachtige en meeslepende black metal met teksten die handelen over het ontstaan van de moderne mens en de zoektocht naar het ontstaan van de mensheid. Ook pareltjes als Kapoeres, Eridu en afsluiter Heimwee mogen tot de hoogtepunten van dit album gerekend worden, welke werkelijk geen zwak moment kent. De laatste jaren zit de Nederlandse black metal scene erg in de lift met kwalitatief hoogstaande muziek. Asgrauw laat met dit album wederom horen tot die absolute top te behoren! (Emiel Schuurman)

JON BATISTE 👍
Beethoven Blues
(Verve)

Het begon allemaal met een optreden bij CNN, waar pianist Batiste liet horen hoe je in een klassiek stuk als Für Elise heel makkelijk van muziekstijl kunt wisselen en er blues, gospel

of jazz in kunt stoppen. Dat bracht hem op het idee om een heel soloalbum vol te spelen met klassieke stukken, waar hij een eigen draai aan kon geven. Waar collega Brad Mehldau zich op Bach stortte en vooral het grensgebied tussen jazz en klassiek verkende, kiest Batiste voor Beethoven, waarbij de stukken een typische Batiste-behandeling krijgen. Hij deinst er daarbij niet voor terug om overbekende klassieke werken om te vormen tot blues- of gospelnummers, en ze te injecteren met de soulfulness waar hij bekend om is geworden. Hij geeft direct herkenbare werken van de beroemde componist een nieuwe invulling, waarbij hij moeiteloos allerlei stijlgrenzen overschrijft. Het album begint met Für Elise en eindigt met een hoogtepunt: een schitterende kwartier durende improvisatie op Für Elise en Debussy's Rêverie. (Jos van den Berg)

LUISTERTRIP

THE NECKS
Bleed
(V2/Northern Spy)

The Necks laveert al sinds 1987 tussen de grenzen van jazz, minimalisme en ambient. Voor de streaming-inkomsten doen ze het niet: hun albums bestaan vaak uit één tot een paar uitgestrekte nummers. Dit geldt ook voor Bleed, dat een compositie van 42 minuten is. Verrassender is dat ze hiervoor misschien wel hun grootste stijlbreek tot nu toe maakten. Hoewel hun werk meestal gekenmerkt wordt door hypnotische ritmes en geconcentreerde intensiteit, draait dit album om stilte en mysterie. Tussen de fonkelende pianotonen die Bleed openen, vallen lange pauzes die ruimte bieden voor bezinning. Wie goed luistert, hoort ook het subtiele gekraak van instrumenten en een zware ademhaling. Details als deze dragen bij aan een gevoel van intimiteit, maar ook van een sluimerende dreiging. Dit gevoel blijkt terecht wanneer het trio langzaam werkt naar een climax waarin zinderende drums en gitaren over de muziek uitwaaiëren. Uit de verwoesting die achterblijft, herrijzen voorzichtig nieuwe pianoklanken. Zo louterend kan muziek zijn. (Laurence Tanamal)

Michael Kiwanuka

Het nieuwe album 'Small Changes'

Release: 15 november

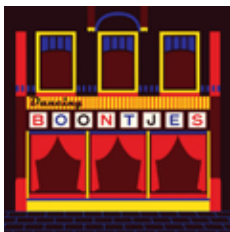

BIRDCATCHER 🇺🇸
Birdcatcher II
(Suburban)

Birdcatcher II is een project van de veelzijdige studio- en live-toetsenist Roel Spanjers. Hij heeft gespeeld met o.a. Luther Allison, Frédérique Spigt en JW Roy. Daarnaast al een

aantal jaren bij Normaal (Hemelvaartsdag 2025 weer in Lochem!) Lang speelde Spanjers covers, maar nu vond hij het tijd voor zijn eigen muzikale legacy. Alles ademt rhythm and blues op Birdcatcher II: Allen Toussaint is regelmatig in de buurt, evenals Robert Palmer op zijn debuutalbum Sneakin' Sally Through The Alley (1974). Kortom: een combinatie van roots-stijlen, zonder een pastiche of imitatie te worden. Op Birdcatcher II hoor je dus gloedvolle soul (See Them off) en funk-infused, lekker shuffelende New Orleans muziek. Spanjers: "Het maken van Birdcatcher II was een lang en geduldig proces." Vergelijkbaar, denk ik, met het werk van de vogelvanger op de fraaie cover. Met één gevangen vogel in de hand, benadert hij voorzichtig een tweede. Op Birdcatcher II hoor je de tien muzikale vangsten van Roel Spanjers. (Fons Delemarre)

THIJS BOONTJES 🇺🇸
Dancing Boontjes
(Excelsior Recordings)

Mijn eerste kennismaking met Thijs Boontjes was in 2017 bij hij het compilatiealbum rond Piet Paaltjens. Sedertdien heb ik de Schagenaar steeds gevolgd dankzij de vele

opnamen, die hij maakte voor Excelsior Recordings. De toetsenist, die in tal van formaties speelt waaronder die van Anouk, Douwe Bob en in zijn eigen Thijs Boontjes Dans- en Showorkest. Op dit tweede album van hem, waarvan de naam refereert aan de autogarage van zijn familie, die in de naoorlogse jaren regelmatig werd omgetoverd tot 'bar dancing', komen we een muzikale mix tegen. Via rock 'n roll en punk bij de Nederpop. In zijn teksten worden politiek, xenofobie, homofobie en andere vormen van intolerantie uit onze samenleving aangekaart, maar is het ook genieten geblazen bij lichtvoetiger werk! Beleef de plaat met songs als Campari Soda, Vanavond, Nachtportier en Horeca. Een uiterst aanstekelijke aanrader, die eveneens in zijn geheel te beluisteren valt in zijn Dancing Boontjes Clubtour 2024! (Kooos Schulte)

LUISTERTRIP

AMYL AND THE SNIFFERS
Cartoon Darkness
(Rough Trade)

Amyl and the Sniffers zijn terug met hun derde album, Cartoon Darkness, en het is alles wat je hoopt: energiek, ongefilterd en heerlijk chaotisch. Frontvrouw Amy Taylor laat haar prettig gestoorde, onvervalste zelf horen in knallers als It's Mine en Motorbike, perfect voor een flinke headbangsessie. Toch biedt het album meer dan alleen rauwe energie. Op nummers als Big Dreams neemt de band gas terug, met een sombere, arpeggio-gedreven gitaar die ruimte maakt voor reflectie. En de punkspirit leeft, met scherpe teksten over de objectificatie van vrouwen in rock, op z'n Amyl's: direct en met een flinke dosis bijtende humor. Hoewel de sound geworteld is in punk en pubrock, flirt Cartoon Darkness ook met andere stijlen, wat het fris en verrassend houdt. En als Amy's heerlijk zware Australische accent je nog niet overhaalt, doet de rest van de plaat dat zeker. (Lotte Hurkens)

ROLLING STONES HACKNEY DIAMONDS

1 year anniversary 2LP Edition
Including Live At The Racket NY
Release: November 29

THE ROLLING STONES
WELCOME TO SHEPHERD'S BUSH

THE LEGENDARY 1999 CONCERT
2LP/2CD+BR/2CD/4K UHD
RELEASE: DECEMBER 6

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC

MARY COUGHLAN ☺
Repeat Rewind
(News)

De Ierse zangeres Mary Coughlan kent een turbulent leven. Ze groeide op met mishandeling, geestelijke onzekerheid en alcohol- en drugsgebruik. Dingen die doorleven in haar stem, die

prachtig past in een intiem geluidsbeeld. Er zijn wat parallellen met Billie Holiday en Coughlan maakte dan ook een album om Holiday eer te bewijzen. Reeds jong van huis gegaan, en door haar geestelijke toestand ver afgedreven, vond ze een welkom thuis in muziek en kunst. Ze werd midden jaren tachtig ontdekt door Eric Visser, de Nederlandse muzikant van Flairck en ze debuteerde in 1985. Inmiddels heeft ze zeventien albums gemaakt. Repeat Rewind is wederom fraai, een doorleefd relaas over het leven en relaties. Haar muziek is een typische mengeling van folk en jazz, relaxed, intiem. Ze blijft leveren, na een moeilijk leven, en weet op dit achttiende album te overtuigen. Mooi. (Erik Mundt)

KAKTUS EINARSSON
Lobster Coda

De tweede plaat van de IJslandse Kactus Einarsson is een voorbeeld van elektronisch geladen popmuziek met Scandinavische zweverigheid. Lobster Coda is een zorgvuldig geproduceerd album en biedt een mooie verzameling van sfeerbeelden. In de wat trage en meeslepende nummers klinkt de zang van Kactus Einarsson als een mix tussen Sufjan Stevens en Thomas Azier. Uitzondering is het nummer Koddi dat meer een wiegeliedje is, en is voorzien van een onverstanebare IJslandse tekst. Een buitenbeentje op deze plaat waar zelfs een samenwerking met Damon Albarn (Gorillaz) op staat! (Cornelis J. Groot)

FANTASTIC NEGRITO ☺
Son Of A Broken Man
(Storefront)

Xavier Amin Dphrepaulezz of te wel Fantastic Negrito heeft al meerdere Grammy's op zijn schoorsteenmantel staan. Met zijn mix van blues, roots en r&b bewijst hij op Son of a Broken

Man wederom zijn status als topmuzikant. Fantastic Negrito komt uit een gezin van 15 kinderen, heeft als tiener op straat gedeald en 3 weken in coma gelegen na een zwaar auto-ongeluk. Bij het beluisteren van Son of a Broken Man hoor je zijn intense leven en jeugdemonen terug. Je hoort een authentieke zanger aan het werk die zijn meest persoonlijke album tot nu toe met je deelt. Het album heeft enkele luisterbeurten nodig voordat alle schoonheid op zijn plek valt, maar dan valt het ook keihard op zijn plek. "Only the dreamers survive" klinkt het toepasselijk in het afsluitende titennummer. Maak maar ruimte op die schoorsteenmantel zou ik zeggen. (Said Ait Abbou)

LUISTERTRIP

HALSEY
The Great Impersonator
(Sony Music)

Het 5e album van Halsey is een eerbetoon aan artiesten die haar hebben beïnvloed, waarbij elke artiest als het ware een eigen nummer krijgt. Stevie Nicks (Panic Attack, dat zo op Rumours had kunnen staan), Bruce Springsteen (Letter to God 1983), Dolly Parton (Hometown) en Avril Lavigne, o nee Dolores O'Riordan (Ego) hoor je duidelijk in de nummers terug. Via mooie 'breekbare' nummers worden Joni Mitchell, Linda Ronstad, Fiona Apple en Tori Amos geëerd en het hele fraaie Darwinism is voor David Bowie. Emy Lee wordt geëerd met het stevigste nummer, Lonely is the Muse. Het titelnummer is uiteindelijk voor haar grote held Björk. Het is absoluut geen allegaartje aan nummers, want hoe vaker je het album hoort, hoe mooier de nummers worden en hoe beter deze bij elkaar horen. Het is een gedurfd album waarop Halsey al haar emoties van de afgelopen jaren heeft verwerkt, inclusief 2 nummers met een 'gastbijdrage' van haar zontje. Met recht een geslaagd album. (Joost van Loo)

GRAND CRU

GILLIAN WELCH & DAVID RAWLINGS

Woodland

(Acony Records)

LP, CD

Al zo'n dertig jaar maken ze samen muziek, maar dit is pas de tweede plaat met allebei hun namen op de hoes – en de eerste met origineel materiaal in dertien jaar. Onder de naam van Gillian Welch hebben ze een bescheiden reputatie opgebouwd met een tijdloos mooie mix van country, bluegrass en Amerikaanse folk, zoals op hun debuut *Revival*, *Time (The Revelator)* en *The Harrow & The Harvest*. Ook op *Woodland* – genoemd naar, of opgedragen aan hun studio die een paar jaar terug bijna werd verwoest door een tornado – komen ze met liedjes die klinken alsof ze er altijd al geweest zijn. Liedjes ook, die worden gezongen door stemmen die zo goed bij elkaar passen zoals je het zelden hoort. De meeste worden gezongen door Welch met achtergrondzang van Rawlings, maar op *Turf The Gambler* – dat een oudje van Dylan had kunnen zijn – zijn de rollen omgedraaid. Dat geldt ook voor het melancholieke *Hashtag*, met de droogkomische observatie dat het waarschijnlijk slecht nieuws is als namen als die van hun ooit gekoppeld worden aan een hashtag. Op het bitterzoete *What We Had* wisselen ze de coupletten dan weer af. Ook prachtsongs als *Lawman*, *The Bells And The Birds* en *North Country* moeten genoemd worden. Wat verder opvalt is dat de muziek minder sober aangekleed is dan voorheen, met af en toe drums, strijkers, fiddle of een pedal steel. Een slotopmerking over hooggespannen verwachtingen die worden ingelost is dan ook op zijn plaats. (Louk Vanderschuren)

FRED AGAIN..

Ten Days

(Warner Music)

LP coloured

De Britse buurjongen van ambient legende Brian Eno is naar mijn inzien een van de weinigen die nog daadwerkelijk heeft weten te vernieuwen. Hij heeft op geweldige wijze dit digitale tijdperk, met die overvloed aan beelden, geluiden en boodschappen die we de wereld in vuren met slechts onze telefoontjes, een muzikale vertaling weten te geven. De digitale nomade, muzikmakend vanaf zijn laptop en telefoon, op straat of in de metro. Op creatieve wijze verwerkt hij allerlei soundbytes, filmknipsels en andere door mensen op het internet gepleurde content in zijn elektronische dance. Zo laat hij zien hoe er in de meest normale gang van zaken, vluchtig opgenomen in the heat of the moment, ook prachtige expressie kan zitten. Hoe beeldschoon dit kan uitpakken, bewees zijn doorbraakhit Marea. Fred is inmiddels al zo'n gangbare naam op de grote festivals, dat je bijna zou vergeten dat die hit nog geen vijf jaar oud is. Inmiddels zijn we al heel wat albums, ep's en liveshows verder, waarop Fred probeert te laten zien wat voor veelzijdige producer er in hem schuilt. Eentje die eigenlijk ver voordat hij de Fred Again.. geuzennaam aannam al produceerde met en voor Eno, Charli XCX en ook een Roots Manuva. Soms zou je willen dat hij wat minder bewijsdrang zou hebben, misschien wat minder snel muziek uitbracht. Op dit tempo ontbreekt soms de cohesie van een sterk album met een kop en een staart - ook op het nieuwe Ten Days. Maar de kwaliteit druipt er op het gros nummer wel degelijk van af. Interessant zijn ook de gastartiesten, van Obongjayar en Four Tet tot Anderson .Paak en The Japanese House. Gewoon weer halen dus! (Stef Mul)

FIEVEL IS GLAUQUE 👍

Rong Weickness (Fat Possum)

Fievel is Glauque is geen woordgrapje; het slaat op tekenfilmfiguur Fievel (de verdwaalde Russisch-joodse muis uit *An American Tail*) en die is gewoon een beetje

glauque, zoals de Fransen het midden tussen blauw en grijs noemen. Het betreft hier het duo Marie Clément en Zach Philips, die zich respectievelijk in Brussel en New York bevinden maar toch de kans hebben gezien samen een intrigerend, zachtmoedig en verrijnd popalbum te maken waarop niet alleen de talen verhaspeld worden, maar ook genres vervagen. Het duo verzamelde een aantal voortreffelijke musici om zich heen die zowel met jazz, kamermuziek en psych uit de voeten kunnen: we horen altsaxofoon, contrabas, dwarsfluit en diverse gitaren en toetsen voorbij komen. Ten opzichte van hun vorige platen, die soms wel erg schetsmatig waren, is het songmateriaal op Rong Weickness (wél een woordgrapje, lijkt me) beter uitgewerkt. Na een paar luisterbeurten blinken liedjes als *Eternal Irises* en *Love Weapon* als juwelen. Voor fans van Jockstrap, Stereolab en - wie kent ze nog? - Bauer. (Max Majorana)

HANG YOUTH 👍

Er Is Hoop* (Excelsior Recordings)

Het kapitalisme leeft nog, dus hoog tijd voor de anarchistische poppunkband Hang Youth zich na hun jarenlange wervelstorm langs Nederlandse club- en

festivalpodia weer te melden. Mooi! De 12 nummers op *Er Is Hoop* zijn langer geworden en krijgen soms een likje synth mee. Dat is even wennen in vergelijking met de ultrakorte strijkerbommen van eerst. De ideologische veren van Hang Youth slaan gelukkig echter nog ferm op en neer en keiharde hooks zijn er in overvloed - maar nu dus óók ineens door een sexy saxofoon in een liedje over twijfel. Opvallend is dat er überhaupt meer spot in de teksten van Abel van Gijlswijk lijkt geslopen, ook in die over hemzelf lijken te gaan, zoals *Een Haar* en *Geef Mij Je Liefde*. Maakte IJsland, zijn rapformatie met Sef, misschien de meest agressieve en trefzekere punkplaat van 2024, daar is de hernieuwde Hang Youth bovenal een knap staaltje boze introspectie en broodnodige zelfrelativering. 'En toch sta ik hier nog / met hopen niet gestopt / maar 't scheelt een haar.' (Max Majorana)

LUISTERTRIP

LAURA MARLING

Patterns In Repeat (Konkurrent/Chrysalis)

Ruim viereenhalf jaar na het prachtige en verrassend ingetogen *Songs For Our Daughter* keert Laura Marling terug met *Patterns In Repeat*. De Britse folkie heeft inmiddels echt een dochter gekregen en die staat centraal in een aantal songs op het album, alweer het achtste album van de muzikant die definitief is teruggekeerd in Londen. Deze nieuwe plaat, opgenomen in de thuisstudio van Laura Marling, staat net als zijn voorganger vol behoorlijk ingetogen songs die flarden van Laurel Canyon en Britse folk uit het verleden opwekken, maar die ook aansluiten bij de folk sound van het moment. De intiemere nummers op het album moeten het grotendeels doen met het akoestische gitaarspel en de bijzonder mooie stem van de Britse muzikante, maar de veelgevraagde arrangeur Rob Moose heeft *Patterns In Repeat* verrijkt met mooie strijkersarrangementen, die het intieme en soms wat weemoedige karakter van de songs op het album versterken. Laura Marling heeft er op haar 34e al een hele carrière op zitten, maar laat op *Patterns In Repeat* nogmaals horen dat ze in ingetogen en folky songs het best tot haar recht komt. Het levert misschien wel haar mooiste album tot dusver op. (Erwin Zijleman)

SIMPLE MINDS

Sparkle in the Rain

Superdeluxe edition, now available as cut-down 4CD and 1LP on blue vinyl

Release: November 22

Boudewijn de Groot

Het Eiland In De Verte

Speciale '20ste jubileum' 2LP uitgave

Inclusief 2 bonus tracks + live album 'Andere Tour'
Voor het eerst los verkrijgbaar op zwart of wit vinyl verkrijgbaar
Release: 29 november

JORDANA 👍
Lively Premonition
 (Grand Jury)

Jordana is kort voor Jordana Nye, een 23 jarige singer/songwriter opgegroeid onder de rook van Washington DC. Al in 2019 debuteerde ze met een opmerkelijk

introvert album, aan de lofi kant van de indie pop. Des te opmerkelijker is dat ze zich razendsnel ontwikkelt tot een artiest die alle deelgenres van de zingende songwriter eigen heeft gemaakt. Haar nieuwste, inmiddels haar vierde album lijkt schatplichtiger aan vroege Carly Simon en idem dito Linda Ronstadt dan aan de indie invloeden die haar eerdere albums bevolkten. Haar extreem frisse geluid wordt niet zelden ondersteunt door haar eigen uitstekende vioolspel, welke meteen in opener We Get By de hoofdrol opeist. Like A Dog kent een refrein met harmony vocalen zoals we kennen uit de hoogtijdagen van Laurel Canyon. Niet voor niets noemt ze dit zelf haar "L.A. record" en is een kleine vergelijking met de eerste albums van Jonathan Wilson op zijn plek. Ze was al een opmerkelijk talent, en dat beeld wordt alleen maar vergroot. (Jurgen Vreugdenhil)

DORA MORELENBAUM 👍
Pique
 (Mr. Bongo)

Wat een solodebuut! De Braziliaanse Morelenbaum – lid van Latin Grammy award winnaar Bala Desejo – blijft boeien op 11 tracks. Een mooie mengelmoes van

stijlen. Samba, funk, soul, jazz, R&B, een mespuntje hiphop. Dromerige songs, groovy uptempos, zonnige easylisteners, alles met een heerlijke Latin feel. Poppy, maar niet té. Het is Dora dan ook met de paplepel ingegoten. Haar ouders Jaques en Paula maakten deel uit van Antônio Carlos Jobim's band. Nog geen belletje? The Girl from Ipanema! Morelenbaum co-produceerde Pique met Ana Frango Elétrico, geen onbekende in de Braziliaanse muzikscene. Ze gooien van alles in de strijd, van goed gearrangeerde blazers en strijkers, tot strakke drums en percussie. Zelfs de vibrafoon mag niet ontbreken en ook deze mallets passen helemaal in het plaatje zonder clichématig te worden. Dora's accurate vocals zijn een genot voor het oor. Puike productie en je krijgt er gegarandeerd goede zin van! (Bart Coumans)

NEAL MORSE 👍
No Hill For A Climber
 (InsideOut Music)

De reputatie van Neal Morse als multi-instrumentalist en een muzikant die veel samenwerkingen doet wordt op dit album nog eens bevestigd. Hij heeft zelf weer

LUISTERTRIP

JPEGMAFIA
I Lay Down My Life For You
 (NEWS/Empire)

Kan het nog chaotischer dan de eerste vier albums van Jpegmafia? Ja hoor, tuurlijk kan dat. Zeker op de eerste helft van I LAY DOWN MY LIFE FOR YOU doet de rapper en producer uit Baltimore er weer een schepje bovenop. Zware, metal-achtige gitaren klinken vanaf de eerste track. Er overheen vaak bizarre samples: een geluidsfragment uit de HBO-serie Succession, bijvoorbeeld, of Braziliaanse funk on steroids. Nog indrukwekkender: al deze bizarre beats zijn door Jpegmafia zelf geproduceerd. Die elektronische gitaren blijven een thema op het hele album. Een hiphopalbum met meerdere gitaarsolo's, het kan gewoon. Zie het als een soort experimentele noise-rap. En dan komt die switch: vanaf de tweede helft van het album klinken ineens introspectieve en gevoelige tracks. Neem 'either on or off the drugs', met een prachtige AI-sample en teksten over een drugsverslaving en depressie. Erna behandelt Jpegmafia thema's als liefde, zelfhaat en de negatieve kanten van bekendheid. Wat een contrast met het begin van het album, en wat klinkt Jpegmafia ineens volwassener dan ooit. I LAY DOWN MY LIFE FOR YOU is behoorlijk all over the place qua thema's, emoties en productie. Maar wel op een goede manier. (Daan van Eck)

PETER PERRETT
The Cleansing
(V2/Domino)
2LP, 2LP coloured, CD

Sinds Peter Perrett in 2017 zijn solodebuutalbum uitbracht, heeft de legendarische oud frontman van het net zo legendarische The Only Ones zijn plek in rock 'n roll geschiedenis herschreven. Leek hij ten onder gaan aan een drugsverslaving sinds het uiteenvallen van The Only Ones in 1982, nu gaat Perrett de boeken in als een onvervalste rock 'n roll survivor. The Cleansing is zijn derde solo album en meteen ook zijn meest ambitieuze; een dubbelalbum met maar liefst twintig nummers. Over de uiteenvallende samenleving, maar hij kijkt ook naar zichzelf, daarbij zijn romantische ziel behoudend. Dat alles in zijn heerlijke Zuid-Londense accent, met zijn unieke narcotische en verleidelijke melodieën en rockdynamiek. Naast zijn vertrouwde team van zonen Jamie (gitaar/productie) en Peter Jr (bas) plus leden van zijn live band wordt Perrett bijgestaan door niemand minder dan Johnny Marr, Bobby Gillespie en Carlos O'Connell van Fontaines D.C. Het openingssalvo alleen maakt al indruk met de ijzersterke eerste single I Wanna Go With Dignity, vervolgd door besmettelijke Disinfectant en het introspectieve Fountain Of You is prachtig in al zijn eenvoud. In There For You uit Perrett opnieuw zijn bewondering voor Lou Reed. Afsluiter Crystal Clear en eigenlijk heel The Cleansing is zijn acceptatie van het leven dat hij heeft geleid. (Erik Damen)

PRIMAL SCREAM
Come Ahead
(ADA/BMG)
bladibla

Wat een cadeau dat de vaste kern van Primal Scream de afgelopen tijd de handen ineen heeft geslagen om, na acht stille jaren, een nieuw album uit te brengen. Het driemanschap Bobby Gillespie (singer-songwriter), Andrew Innes (gitarist) en David Holmes (producer) hebben een indrukwekkend document afgeleverd met een speelduur van ruim 1 uur. Een twaalfde album met elf nieuwe composities die eerst werden geschetst op de akoestische gitaar, maar zijn geëvolueerd zijn tot volwaardige nummers waarbij alle kenmerkende Primal Scream muziekstijlen van de afgelopen jaren voorbijkomen. De basis echter blijft de bekende Britpop sound van de band uit Glasgow, met het karakteristiek drumgeluid en de zweverige stem van Bobby Gillespie. De titel Come Ahead is een Glasgowsse term die staat voor een conflict. En op het album zijn de nummers daarop aanhakend, zeer divers en tegenstrijdig. De nummers variëren van lieflijk met zoet klinkende arrangementen (zoals in False Flags), of uptempo met een funkachtige basis (in Love Insurrection) en de plaat eindigt met een prachtig traag uitgesponnen Settler Blues. Primal Scream in optima forma. Come Ahead is een muzikale caleidoscoop waar het kenmerkende geluid van Primal Scream in blijft doorklinken. En ondanks een lange speelduur staat er geen enkel minder moment op de plaat. Een fantastisch album. (Cornelis J. Groot)

een aantal instrumenten ingespeeld en op veel plaatsen leadzang verzorgd. Daarnaast wilde hij op dit album kijken wat hij kon maken met lokale muzikanten, op aanraden van zijn vrouw. De korte tracklist laat bijna denken dat het een kleine EP is, maar nee! Het zijn echt fantastische werken geworden die het beste uit iedere muzikant haalt. Het eerste nummer Eternity in Your Eyes, van 20 minuten, en het laatste nummer No Hill for a Climber, van 28 minuten, zijn muzikale, epische reizen die niet alleen de creativiteit van Neal laten zien, maar ook die van zijn band. Het gehele proces van dit album is namelijk collaboratief geweest en laat een verfrissend nieuwe sound van Neal horen in een lange discografie. Het is een soort ode geworden aan progrock en alles wat prog prog maakt. (Willem Sloet)

SARAH NEUFELD & RICHARD REED PARRY

First Sounds

Tijdens de Covid-lockdown zaten de Canadese musici Sarah Neufeld, Richard Reed Parry (beiden bekend van Arcade Fire) en Rebecca Foon 'vast' in Montreal en maakten er het beste van: samen muziek maken. De musici kennen elkaar al jaren, maar waren altijd onderweg of met eigen projecten bezig. Op First Sounds speelt het trio rustgevende instrumentale nummers, met hoofdrollen voor de viool van Neufeld en cello van Foon, aangevuld met (contra) bas, gitaar en drums/percussie van multi-instrumentalist Reed Parry. Op sommige nummers hoor je zang, maar door vervorming en vertraagde opnames is de zang meer een ondersteunend instrument. De sfeervolle nummers passen perfect bij filmbeelden van herfstige of mistige omstandigheden of ruige landschappen. (Joost van Loo)

AARON PARKS 🍷

Little Big III
(Blue Note)

Aaron Parks is een getalenteerde jazzpianist en componist die bekend staat om zijn unieke stijl en innovatieve benadering van muziek. Hij kwam in de spotlights door zijn samenwerking met trompettist Terence Blanchard. Op dit moment is hij artist in residence bij het Conservatorium van Amsterdam. Met zijn album Little Big III verlegt hij de grenzen van de jazz. Het album bevat een mix van complexe harmonieën en expressieve melodieën, gekenmerkt door Parks' herkenbare touch op de piano. Ook de percussie op dit album getuigt van fantasie. Luister maar naar The Machines Say No. Little Big III verkent verschillende thema's en emoties, waarbij de combinatie van improvisatie en geschreven composities een dynamische luisterervaring creëert. Samen met een getalenteerde band schotelt hij een rijke sonische textuur voor, die zowel uitdagend als toegankelijk is. Liefhebbers van moderne jazz zullen genieten van de verfrissende geluiden en diepgaande muzikale ideeën die Parks hier presenteert. (Ruud Jonker)

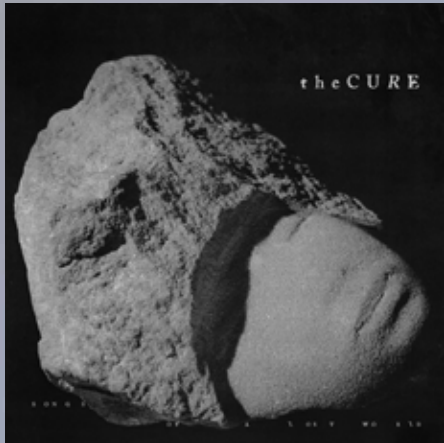
LUISTERTRIP

SYLVIE KREUSCH

Comic Trip
(Sony Music)

Ik gebruik het woord "Grandeur" niet vaak, maar na een optreden van Sylvie Kreusch op Bruis Maastricht deze zomer betrapte ik mezelf hier meermaals op. Net als bij een optreden van Aldous Harding in 2019 (mijn eerste kennismaking met een moment van overweldigende Grandeur) was ik behoorlijk onder de indruk van de wijze waarop Sylvie Kreusch het publiek weet te betoveren met haar verschijning en geoliede show. De vraag is of deze betovering ook op plaat te horen en te voelen is. Mijn antwoord is ja en nee. Comic Trip (het tweede album van deze Belgische artieste) staat allereerst vol met goede liedjes. Muzikaal is de invloed van Sylvie's vorige band Warhaus duidelijk te horen. De meerstemmige zang die ik live zo pakkend vond komt op plaat net wat minder goed tot zijn recht. Misschien ben ik te bevooroordeeld omdat het live juist zo sterk uitpakt. Singles Ding Dong en Comic Trip zijn lekker dansbaar en zullen het live goed doen. Uptempo nummers worden afgewisseld met sferische nummers zoals Daddy's selling wine in a burning house. Hoogtepunt is Ride Away dat niet zou misstaan in een Tarantino film. Sterk album van deze rasartieste. (Said Ait Abbou)

THE CURE

Songs of a Lost World

(Polydor)

16 jaar hebben we moeten wachten. Na veel 'anniversary editions' en andere speciale uitgaves is het zover en het is het wachten waard. Songs of a Lost World is een prachtig contemplatief en existentieel album, je zou het Robert Smith's late-life awakening kunnen noemen, door de manier waarop hij in veel tracks terugblijkt op zijn leven. Het album is beladen en af en toe ook vrij pessimistisch en donker. De happy-sad sfeer die we van The Cure kennen, is hier minder happy. In plaats daarvan vind ik veel zinnen die in mijn hoofd blijven resoneren en die me diep raken: "My world is gone old, and nothing is forever, I know, I know..." & "I'm outside in the dark, wondering how I got so old. It's all gone, nothing left of all I loved." Het zijn niet alleen de emotionele en persoonlijke teksten die ontroeren, maar ook de bekende reverb en de noisy, fuzzy gitaren die meer dan ooit als shoegaze klinken. The Cure heeft ongetwijfeld invloed gehad op de opkomst van shoegaze in de jaren '80. Smith heeft het genre ook altijd bewonderd. Hij noemde het zelfs "een van de meest romantische sounds" toen hij het in de documentaire Beautiful Noise over de gitaren van Cocteau Twins had. Het voelt bijna als een cirkel die rond is nu The Cure met negen melancholische parels komt die zo dichtbij dat unieke ruisgeluid komen. Het einde als thema is de rode draad van het album. Zou dit hun laatste album kunnen zijn? Zo voelt het namelijk wel... Only time will tell, maar als de muziek zo blijft klinken, hoop ik dat ze nog lang blijven creëren. (Jos Mauro Witteveen)

U2//HOW TO DISMANTLE AN ATOMIC BOMB

8LP and 5CD superdeluxe editions

Including the shadow album 'How To Re-assemble An Atomic Bomb',
remixes and 'Vertigo 2005: Live From Chicago'

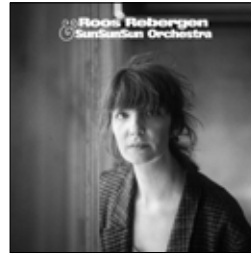
Also available as 2LP, 2LP ink spot vinyl, 1CD & Cassette

THE PINEAPPLE THIEF 👍
Last To Run
 (V2/Kscope)

De bandleden van The Pineapple Thief hebben met deze release besloten om wat extra nummers dit jaar uit te brengen. Deze EP bestaat eigenlijk uit nummers die

waren uitgesloten van het eerder dit jaar verschenen album *It Leads To This*. Dit betekent niet dat het middelmatige nummers zijn! Het is een prachtige EP, de nummers zijn verder doorontwikkeld en ze voldoen allemaal aan de enorm hoge Pineapple Thief standaard. Ik moet zeggen, alles met drummer Gavin Harrison lijkt direct van het hoogste niveau, al zouden ze alleen maar outtakes uitbrengen. Ook op deze EP weet de band via de drums een ongelooflijke dynamiek te creëren in een genre waar de muziek vaak vlak valt. Er zit een goede opbouw in, sterke riffs, een prachtige atmosfeer en de muziek gaat van klein naar breed. Hoe ze het doen weet ik niet, maar dat ze het keer op keer kunnen is een feit. (Willem Sloet)

ROOS REBERGEN & SUNSUNSUN ORCHESTRA 👍
Roos Reberger & SunSunSun Orchestra
 (Mars Worldwide)

In de eerste jaren van het voortgezet onderwijs begon Roos Rebergen Engelstalige nummers te schrijven. Toen ze

het idee had dat ze met Nederlandstalige teksten beter uit de voeten kon, ging ze daartoe over. In 2003 richtte de toen 15-jarige (!) zangeres haar band Roosbeef op, waarna haar carrière in een stroomversnelling belandde. Ze werd gecontracteerd door Excelsior Recordings waar in 2008 haar debuutalbum verscheen: *Ze Willen Wel Je Hond Aaien Maar Niet Met Je Praten*, waarmee ze meteen een vaste schare liefhebbers aan zich wist te binden. En dat zouden er telkens meer worden na diverse nominaties, optredens, en plaatopnamen waaronder het Speeldoos-project en de lp *Kalf*. En Roos zou Roos niet zijn wanneer ze niet een nieuwe uitdaging zou aangaan. Met Tim Vandenberg, de voorman van strijkenensemble Sunsunsun koos ze uit haar werk

BÔA
Whiplash
 (V2/Netwerk)
 LP, CD

Hoewel dit pas het vierde album is van de Londense rockers, en twintig jaar na de vorige, heeft de band inmiddels toch een opmerkelijke discografie. Begonnen als harde funk outfit rond zanger/gitarist Steve Rodgers, is het inmiddels uitgegroeid tot een strakke rockband met als centrale punt Jasmine Rodgers, nota bene de zus van de voormalige voorman. Beide overigens kinderen van Free/Bad Company zanger Paul Rodgers, maar dat terzijde. In een aantal nummers klinken ze verrassend melancholisch, niet in het minst door een hoofdrol voor de orkestrale begeleiding. Eén van die nummers is *Beautiful And Broken*, wat toch echt wel tot het hoogtepunt van het album gerekend mag worden, aangezien er een perfecte balans wordt gevonden tussen gitaarrock, een prachtig arrangement en de stem van Jasmine Rodgers. In *Let Me Go* is er voor het eerst een samenspel van akoestische en elektrische gitaren, die ook de nodige diepgang geeft. Daarmee wordt duidelijk dat er vooral veel aandacht aan de arrangementen is besteed, en de volle instrumentatie die daarbij hoort, waardoor dit meer is dan een recht toe recht aan rock album. Tel daarbij het al bekende feit op dat het trio uitstekende songs schrijft en, of we het nou een comeback of een verlate voortzetting noemen, we kunnen concluderen dat *Whiplash* een geweldig album is. (Jurgen Vreugdenhil)

MICHAEL KIWANUKA

Small Changes

(Polydor)

LP green marbled, LP burgundy red, LP, CD

De Engelse soulzanger Michael Kiwanuka (met Oegandese roots) brak wereldwijd door in 2012 met het nummer Home Again van het gelijknamige debuutalbum. Heerlijke soulmuziek om bij weg te dromen. Ook de daaropvolgende twee albums zijn een genot om naar te luisteren. Vandaar dat mijn verwachtingen voor dit nieuwe album hooggespannen waren. De opening, het nummer Floating parade, is meteen een streling voor het oor. De stem van Michael past perfect bij de muziek die hij maakt. Ook na een tweede en derde keer luisteren, verveelt het niet. Maar de plaat kabbelt vervolgens een beetje voort. Waar er op zijn eerdere albums altijd een nummer of twee staan waarop Michael wel uit zijn comfortzone treedt, en bijvoorbeeld het tempo opschroeft, ontbreken die songs op deze plaat. Misschien dat de titel Small Changer wel daaraan refereert. Dat wil dus niet zeggen dat het een slecht album is, maar het is wel meer van hetzelfde. Maar ach, sommigen zullen zeggen: "never change a winning team". Wat meer soul in zijn nummers legt, om zo maar eens te zeggen. Ik zou tegen hem willen zeggen: 'kom op Michael, je kunt het'. Hopelijk leest hij dit. En is zijn volgende album een aangename verrassing. Hij speelt komend jaar in Amsterdam en ik heb helaas geen kaartje kunnen bemachtigen. Want het blijft tenslotte wel Michael Kiwanuka. (Jurriën van Rheede)

songs die op klassieke dan wel experimentele wijze uitgevoerd zouden worden. Geniet en huiver bij: Hoe Je Leven Moet, We Hebben Alles, Nachtauto, of het ontroerende: Dichtbij + Ik Zal Het Houden. Er is maar één benaming voor dit album: subliem! (Kooos Schulte)

TRENT REZNOR & ATTICUS ROSE 👍
Challengers OST
(Sony Music)

Challengers is het verhaal van een vrouwelijke tenniscoach en haar nog spelende man die kampioen is, maar een aantal demonen te

overwinnen heeft. Soundtrack specialisten Reznor en Ross staan vooral bekend om hun associatie met donkerde thema's, en ook deze op het eerste gehoor wat meer alledaagse plot blijkt prima te kunnen worden voorzien van de beats van de heren. Sterker nog, de gelijkenis tussen de industriële beats en de heen en weer gaande tennisbal wordt maximaal benut, wat soms bijna komisch is (Yeah x10), en dan weer dreigend, zoals we Reznor en Ross vooral kennen. Al met al worden er geen hele nieuwe paden bewandeld maar weten ze vooral te verrassen met de bredere inzetbaarheid van hun muzikale kunnen. Én, zoals het een werk van hen betaamt, uitstekend te beluisteren zonder de film in kwestie te bekijken. (Jurgen Vreugdenhil)

SOFIE ROYER
Young-Girl Forever

Sofie Royer is helaas nog niet heel bekend, maar heeft al wel twee uitstekende albums op haar naam staan.

Het onder de naam Sofie uitgebrachte Cult Survivor uit 2020 is onbedoeld een van de meest indringende albums uit de coronaperiode, terwijl opvolger Harlequin uit 2022 net wat lichtvoetiger maar nog altijd eigenzinnig klonk. Ook op Young-Girl Forever combineert de Oostenrijkse muzikante weer diepgang en eigenzinnigheid in tegelijkertijd hopeloos aanstekelijke elektronische popsongs. (Erwin Zijleman)

RUTHVEN 👍
Rough And Ready
(XL Recordings)

Kennen jullie Jamie Woon nog? De Britse singer-songwriter die een kort poosje de wereld aan zijn voeten leek te hebben met zijn soulvolle electroblues

die ergens het midden hield tussen Burial en de betere soulzingers. Hij verdween echter volledig uit het zicht. Gelukkig is daar nu Ruthven, de Zuid-Londenaar die zijn sublieme stem heerlijk verpakt met de nodige elektronica. We herkennen die meerstemmige lagen en de diepe synthesizers van een Jamie Woon -maar ook een James Blake- waarbij Ruthven misschien een stuk meer funk toevoegt. De drums klinken soms lekker als blik en op een nummer zoals Itch krijgt ook de

LUISTERTRIP

RAMKOT
Rosa
(V2)

Drie weken lang kampeerde het Gentse drietal Ramkot in Rancho De La Luna, om daar te werken aan een zeer waardige opvolger van het debuut In Between Borderlands, wat krap anderhalf jaar geleden de Gentse grondvesten deed schudden. Zij namen daar de plaat op onder bezielende begeleiding van de legendarische Alain Johannes (bekend als producer van Queens Of The Stone Age, bijvoorbeeld). De sound van openingstrack Nowhere To Go laat ook direct horen dat deze Belgen flink naar QOTSA hebben geluisterd, of in ieder geval naar The Way You Used To Do. Desalniettemin weet Ramkot hun invloeden perfect samen te voegen tot een typisch eigen geluid. Vraag me niet hoe, maar ze weten een bepaalde eenheid te vormen in een heel divers geheel, met afwisselend korte krakers (drie nummers halen de 2,5 minuten niet, waarbij Blame It On Yourself een straight-to-the-point rocker is van net iets meer dan 90 seconden) en epische lange trips, zoals het zes minuten durende Zeppelin, uiteraard ook een soort ode aan de giganten van weleer. Als je houdt van beuken als Royal Blood, psychen als King Gizzard, bluesen als Jack White, of wellicht gewoon wilt stoneren als Fu Manchu, voor iedereen heeft Ramkot het juiste bolletje ijs met een kenmerkende Ramkot rockdip on top. (Remco Moonen-Emmerink)

OSCAR AND THE WOLF

Taste
(Sony Music)

Oscar and the Wolf, waar de Belg Max Colombie achter schuil gaat, was de afgelopen jaren een populaire en enthousiast ontvangen artiest op bekende festivals zoals Pinkpop, Lowlands, Pukkelpop en Rock Werchter. De populariteit was gebaseerd op de elektronische clubbeats van eerdere albums, waarvan debuut Entity uit 2014 het meest bekend is. Na een zware periode met overmatig drank- en drugsgebruik en mentale problemen is Max Colombie/Oscar and the Wolf met TASTE helemaal terug. Voor Colombie is dit een zeer persoonlijk album dat als een soort therapie voor hem heeft gewerkt. Op dit album staan fraaie 'kleine' nummers zoals Pretty Little Thing, Hard to Find, Angel Face en Shell, maar ook voldoende dancenummers om op los te gaan (My Rainbows, Obsessed en het zeer fraaie Somebody Without You). In het afsluitende nummer, het overtuigende Oh Boy, is Colombie klaar met het verbergen van zijn ware gevoelens: "Dat nummer is mijn bekentenis: een rauwe weergave van de strijd met mijn innerlijke demonen, mijn worsteling om een uitweg in de duisternis te vinden." Omdat het zo'n persoonlijk album is heeft elk nummer een diepere betekenis en zijn het geen vluchtige niemendalletjes. De vervormde vocalen bevestigen dat, deze suggereren iets onheilspellends, iets dat onder de oppervlakte sluimert. Op basis van dit album is de kans groot dat Oscar and the Wolf de komende jaren weer op diverse festivals te zien zal zijn waar de indie-dance door het gros van de bezoekers net zo enthousiast zal worden begroet als Gods woord door een ouderling. (Joost van Loo)

gitaar een geweldige effect mee. Daarmee is Rough And Ready stiekem iets meer Prince meets Jamie XX. Ruthven kan in ieder geval moeiteloos in het gat dat Jamie Woon achterliet springen en zou een welkome vervanging zijn van de nagenoeg jaarlijkse James Blake show in de Bravo op Lowlands. (Stef Mul)

MAVERICK SABRE 👍
Burn The Right Things Down
(FAMM)

Ik moet eerlijk bekennen dat ik voor het schrijven van deze recensie het eerdere werk van Maverick Sabre niet goed kende. Single Lay Down On

Me, dat een dik Teskey Brothers gehalte heeft, trok meteen mijn volledige aandacht. Michael Stafford, zoals de beste heer eigenlijk heet, wisselt zijn fenomenale zangstem af met melodieuze raps. Op dit inmiddels vijfde album staat een fraaie collectie liedjes waarvan het merendeel een radiohit verdient te zijn. Ik ga me de komende tijd meer verdiepen in zijn catalogus en me in een hoekje zitten schamen dat ik dit niet veel eerder gedaan heb. Soulvol album! (Said Ait Abbou)

SKEGSS
Pacific Highway Music

Skegss is een Australisch surf-duo. De band begon in 2014 als kwartet, maar twee leden verlieten de band en nu ze aan hun derde album toe zijn, zijn drummer Jonny Lani en gitarist, zanger en bassist Ben Reed een duo. Ze maken energieke rockmuziek, die je in de verste verte wel duidelijk in Australië kan plaatsen. Het is muziek die klinkt als de stranden en de oneindige zon. Lekker! (Erik Mundt)

SLOW PILOT 👍
Falling Of The Earth
(Polymoon)

Slow Pilot is de band van de Belg Pieter Peirsman, bekend van Hooverphonic. Na het debuutalbum Gentle Intruder uit 2018 is nu Falling off the Earth verschenen. Aan het

album is 2 jaar gewerkt waarbij het een zoektocht was naar de perfecte meeslepende toon van het album, met de single Giants als voorafje. Zoals de band zelf aangeeft is het een album met gedempte elektronica, tape-recorded gitaren en harmonieën waarbij de luisteraar wordt getraakteerd op melancholische maar hoopvolle nummers. Die kunnen grofweg in twee categorieën worden verdeeld: lekkere uptempo dreampop in de trant van The Haunted Youth, denk aan What You Gonna Do en Fences. De andere categorie bestaat uit rustige ingetogen nummers, soms bijna singer-songwriter achtig, zoals Parasites (met falsetstem), Molecules en het zeer fraaie This Might Take a While. Plus één duidelijk afwijkend nummer, Darkest Day, waar elektronica de boventoon voert.

LUISTERTRIP

SANGO
North Vol. 2
(PIAS/Digger's Factory)

Uit een eigengereide muziekcollectief/platform groeide ontsproot met Sango een begenadigd producer. Een echte muzikale veelvraat, die met zijn mix van hiphop, house, lo-fi en grappige uitpattingen naar onverwachte genres precies laat zien waar Soulection, het in Los Angeles gesitueerde stukje muzikaal eclecticisme, voor staat. Zijn soulvolle ver-trap-isering van de Baile Funk op de Da Rocinha serie is een schoolvoorbeeld van zijn tomeloze creativiteit, die al 4 vette platen opleverde. Niet voor niets klopte Frank Ocean, Drake en Bryson Tiller bij hem aan voor een beat. In 2013 bracht hij North uit, zijn album dat het beste op zijn eigen benen kan staan. Daarom was het tien jaar smachten naar de opvolger. En het wachten was het waard. Sango overtreft zichzelf op North Vol. 2, waarop al die verschillende smaken en beats een onwaarschijnlijke eenheid vormen. Mine & Yours is een prachtig moderne hiphop track, we horen onvervalste r&b en zijn sample-heavy knipselbeats die bijna een eigen genre op zich zijn geworden. De lijst met vooraanstaande gastartiesten is bovendien te lang op te noemen. Sango's beste tape -zeker als totaalplaatje- tot nu toe! (Stef Mul)

LUISTERTRIP

TUCKER ZIMMERMAN

Dance Of Love (Beggars/4AD)

Stel, je bent 83 jaar oud, je eerste album kwam uit in 1968, David Bowie noemt je één van zijn favoriete artiesten, je blijft vijftig jaar lang muziek maken, maar doorbreken doe je nooit. Het is het verhaal van de in België wonende Amerikaanse folkzanger Tucker Zimmerman. Nu, in 2024, lijkt het eindelijk tijd voor een kleine doorbraak. Naast David Bowie bleek ook Big Thief namelijk fan van Tucker. Deze folkband vloog hem uit naar zijn thuisland, om daar gezamenlijk een album op te nemen. Zijn twaalfde album alweer, als je alle muziek die hij schreef voor films niet meetelt. Het resultaat: een superlief en zacht folkalbum, waarin de stemmen van Tucker en Adrienne Lenker geruisloos in elkaar overvloeien. De oude, wijze man heeft veel meegemaakt in zijn leven. Wanneer hij je op dit album vertelt dat we allemaal wel wat liever voor elkaar mogen zijn, of pleit voor vrede, is het wel zo netjes om naar hem te luisteren. Het voelt allemaal knus, als een soort jamsessie. Of een hele warme knuffel. Mocht die doorbraak er na dit album eindelijk komen, is het meer dan verdiend. (Daan van Eck)

Dit is er echt eentje voor wie zo nu en dan een echte luisterplaat op wil zetten. (Joost van Loo)

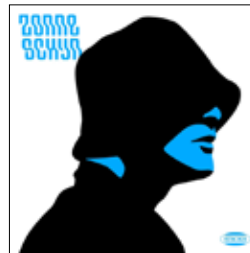

SPO-DEE-O-DEE 🍑 1989

(Eigen Beheer)

Fatal Flowers wordt (terecht) gezien als vaandeldrager van de Amsterdamse gitaarschool eind jaren tachtig. Maar wel op de hielen gezeten door Spo Dee O Dee. De band rond

zanger-gitarist Ross Curry bracht begin jaren negentig twee albums uit die goed ontvangen werden, maar niet zorgden voor een definitieve doorbraak. In 1995 stopte het trio om 25 jaar later met een reünietour de draad weer op te pakken. Nu is er 1989, met veelal niet eerder uitgebrachte nummers die, inderdaad, opgenomen zijn in 1989 toen de band krap een jaar actief was. Curry heeft al de gouden strot waar hij later om geroemd zou worden. Ook is duidelijk te horen dat het nog piepjonge trio veel in zijn mars had. Colours bijvoorbeeld is een heerlijk popliedje. Drie nummers uit deze sessie verschenen twee jaar later op het debuut Goin' Walkabout, dat een enorme stap vooruit was. Spo Dee O Dee is overigens ook weer te zien op de Nederlandse podia. Dat is goed nieuws, want het trio was vooral live een sensatie. (Peter van der Wijst)

STICKS 🍑 Zonneschijn

(Top Notch)

Zwelse raplegende Sticks keert terug met zijn derde album in twee jaar tijd. De titel is Zonneschijn, maar heel zonnig is de inhoud van het album niet. Voor

het grootste deel staat het namelijk in het teken van zijn moeder, die in het begin van dit jaar overleed. Ze was zijn grootste fan. Het laatste liedje, Lentezon, is een ode aan haar. 'Dit is het moeilijkste wat ik ooit schreef', zegt Sticks in het begin. Dat is te horen. Wat een prachtige en gevoelige track. Met afstand het zwaarste liedje op het album, want uiteindelijk is Zonneschijn voornamelijk een oproep om het leven juist te vieren. Het is op een bepaalde manier een heel optimistische plaat. Samen met vrienden die er in zware tijden voor hem waren, waaronder Rico en Typhoon, zorgt Sticks met zijn nieuwe album weer voor zonneschijn na de regen. (Daan van Eck)

WARMDUSCHER
Too Cold To Hold
(Strap Originals)

Warmduscher (Duits voor watje, slappeling) is ook op dit vijfde album weer onvoorspelbaar, creatief, avontuurlijk en uiteraard niet

in een hokje te stoppen. Dit sextet uit Engeland weet de Goden van de chaos te temmen en de luisteraar mee te nemen in een stormachtige muzikale trip. Samenwerkingen met o.a. Janet Planet (Confidence Man) en Coucou Chloe zorgen voor nog diepere lagen en smaakvollere ingrediënten. De strakke drums en de frisse baslijnen zijn de enige veiligheidsgordels in deze muzikale achtbaan. De toets- en gitaarpartijen zijn experimenteel, dissonant en toch catchy. Zanger Clams weet de aandacht van de luisteraar te trekken met zijn met humor doordrenkte en maatschappijkritische teksten. Met Too Cold To Hold brengt Warmduscher zijn beste werk tot nu toe. Warmduscher blijft bovenal een band die je live aan het werk moet zien. Ga ze 19 november in Antwerpen (Trix) of 21 november Amsterdam (Paradiso) aanschouwen en neem je veiligheidshelm mee! (Said Ait Abbou)

LUISTERTRIP

VOLA
Friend Of A Phantom
(Mascot Label Group)

Als je ooit iemand moet introduceren in de (progressive) metal, dan zou ik met de nieuwste langspeler van Vola beginnen. Vola is zo'n band die "the best of many worlds" in zich herbergt: djent riffs die je van een metal band mag verwachten, steengoede melodieën, elektronische klanken die hier groots en daar juist heel klein de nummers omlijsten, sterke tempowisselingen en rare maatsoorten waar de progressieve rock zich nou eenmaal graag mee bedient. Denk aan Tool meets Tears for Fears of zoiets. De Deense band trekt op Friend of a Phantom alle registers open. Opener Cannibal knalt meteen uit je speakers. In Flames' frontman Anders Fridén is hier de gastzanger. Gelukkig voor mij neemt Asger Mygind de rest van de zang op deze nieuwe plaat voor zijn rekening. Wat een heerlijke stem heeft die man toch! Als je nieuw bent in dit genre haalt alleen al zijn strot je binnenboord. Opzweepende riffs te over (Hollow Kid, Break My Lying Tongue, Paper Wolf), maar ook ingetogen op momenten (Glass Mannequin). Het album besluit met het prachtige Tray, waar de zang én het baswerk me erg aan Riverside doen denken. Al met al een erg geslaagde en logische opvolger van Witness, waar iedereen die nieuwsgierig is naar moderne metal zeker een luisterbeurt aan moet wagen. (Gert van Engelenburg)

DOORNROOSJE

CONCERTEN - CLUBNACHTEN - FESTIVALS - NIJMEGEN

za 10 nov 2024

Crows

ROCK, POST PUNK

za 30 nov 2024

Peter Cat Recording Co.

ROCK, FUNK, SOUL, PSYCHEDELICA, BOSSA NOVA

wo 04 dec 2024

Fatoumata Diawara

POP, BLUES, JAZZ, WASSOULOU

za 07 dec 2024

Zeitgeist

DITZ, SPRINTS, Geordie Greep, Porridge Radio, Maruja & meer

POST PUNK, WAVE, ELECTRONIC

zo 15 dec 2024

J. Bernardt

POP, ROCK

wo 29 jan 2025

The Veils

POP, ROCK, FOLK

VINYL TIPS

Dire Straits – Making Movies
1LP Half Speed Master
October 18

Dusty Springfield – The BBC Sessions
2LP
November 8

Don Henley – Building The Perfect Beast
2LP
November 15

Bush – Sixteen Stones
2LP Apple Red
November 22

Gwen Stefani – Love.Angel.Music.Baby
2LP Pink
November 22

Scissor Sisters – Scissor Sisters
1LP Green
November 22

FROUKJE

Live In Brussel (Frok 'N' Roll)

LP coloured, CD

Haar debuutalbum is dan misschien pas relatief kort geleden uitgekomen, maar Froukje heeft met enkele hits op zak al aan heel Nederland laten zien waar ze toe in staat is. Dat ze ook een fenomenale live performer is, mag eigenlijk ook geen geheim meer heten. Met haar spetterende shows op de mainstages van Lowlands en Pinkpop wist ze dit aan een nog groter publiek te laten zien. In die zin niet gek dat ze al redelijk vroeg met een liveplaat op de proppen komt. Hierop maakt ze eigenlijk heel goed kenbaar wat haar optredens te bieden hebben. Zo klinken de gevoelige nummers nog net iets puurder als akoestische live uitvoering, zijn de herkenbare woorden nog net iets meer relateerbaar door een klein lachje hier of daar en voelen de energieke nummers alleen nog maar dansbaarder. Met een steengoede band achter haar die een volledig nieuwe dimensie toevoegt aan de zangeres haar al fantastische repertoire weet ze zelf ook haar capaciteiten als vocalist te laten zien: menselijk en echt maar toch wonderschoon en ontroerend. Daarom durf ik met zekerheid te zeggen dat deze liveplaat absoluut geen overbodige luxe is maar een heuse toevoeging aan haar discografie! (Ruben de Melker)

COLDPLAY

Moon Music

(Parlophone Records)

LP pink, LP red, CD

Meer dan een jaar is Coldplay onderweg, on tour, all over the world. Waar dit eindigt? Wellicht richting de maan. Moon Music wordt wederom gekenmerkt door die wall-of-sound die Chris Martin en kompanen tot hun eigen handelsmerk hebben weten te creëren. Ooit was Phil Spector de uitvinder van de wall-of-sound van waaruit hij vele hits wist te distilleren, later bijvoorbeeld gevolgd door Pink Floyd, dat hier ook prima mee kon omgaan. Moon Music bevat tien songs die qua sound niemand zullen verrassen maar toch opnieuw de luisteraar weten in te pakken. Het geheim van de smid zit waarschijnlijk in de variëteit van gebruikte instrumenten die afgewisseld worden met prima gesampelde fragmenten. Een aantal gasten, een frase hiphop en rap, het kan allemaal. Sferische strings afgewisseld met koortjes en de kenmerkende licht verstemde upright piano, allemaal deeltjes van de puzzel die Moon Music toch weer een eigen gezicht geeft. Op Moon Music hoor je een Chris Martin die voor het optimisme wenst te gaan en dat in deze voor velen onzekere tijd. Coldplay houdt de moed erin: kort samengevat geloof, hoop en liefde. Een thema waar je natuurlijk jaren mee vooruit kunt. De songs zelf bieden zeker afwisseling en lijken zelf ook weer voort te komen uit al die optredens van de afgelopen jaren. Pakt Moon Music jou als luisteraar? Met songs als WE PRAY, GOOD FEELINGS en iAAM, ik denk het wel. Zelfs met de uitvoerige LALALALA-koortjes reis je even naar de maan. (Wim Velderman)

TEARS FOR FEARS

Songs For A Nervous Planet

(Concord Records)

2LP coloured, 2LP, 2CD

Het is alweer vijf jaar geleden dat Tears For Fears voor het laatst in Nederland heeft opgetreden. Hopelijk brengt de release van het nieuwe album Songs For A Nervous Planet de groep weer terug naar de Nederlandse podia, iets waar veel fans reikhalzend naar uitkijken. Tot dat moment is aangebroken moeten we het doen met dit livealbum van de band, opgenomen in Franklin (Tennessee) tijdens hun uitverkochte tournee Tipping Point Tour Part 2. Het optreden opent sfeervol met No Small Thing en The Tipping Point, waarna met Everybody Wants To Rule The World de eerste hitsingle de revue passeert. Later komen met Sowing The Seeds Of Love, Mad World, Woman In Chains, Head Over Heels en Shout ook andere klassiekers voorbij, die afgewisseld worden door meer recentelijk opgenomen songmateriaal. Hoewel Roland Orzabal en Curt Smith tijdens het optreden nauwelijks contact maken met het publiek, een gemis wat ook het geval was bij het laatste Nederlandse optreden van Tears For Fears in 2019, ligt de focus volledig op de muziek. En dat is wat Songs For A Nervous Planet laat horen: een indrukwekkend optreden waarbij de nummers met veel aandacht en zorg zijn ingespeeld. En niet te vergeten een mooie weergave van het muzikale oeuvre van Tears For Fears. Naast de live-registratie van het optreden in Franklin biedt Songs For A Nervous Planet ook vier nieuwe studiotracks, waarmee het album wordt geopend. Leuk voor de die hard fans, maar de meeste muzik liefhebbers zullen dit album vooral aanschaffen voor de live-performance van het iconische Britse duo. (Godfried Nevels)

FRESKU
Leren Leven
(Top Notch)
LP

Weer een album van de Eindhovense raplegende. Alsof 'ie nog niet genoeg muziek heeft gemaakt de afgelopen vijftien jaar. Leren Leven is alweer Fresku's zesde soloalbum, en ook nog eens eentje met dertig tracks. Een uur en veertig minuten duurt het. De Fresku- of hiphopfan mag in zijn handjes knijpen. De albumtitel verkapt al waar het album over gaat, eigenlijk waar alle albums van Fresku min of meer over gaan. Leren Leven is wat iedereen doet, en Fresku neemt de luisteraar hierbij altijd mee in zijn persoonlijke proces. Zelfkritiek en twijfel spelen in zijn oeuvre vaak een grote rol. Altijd pijnlijk eerlijk, soms zelfs pessimistisch. Ook wordt Fresku gekenmerkt door de zelfspottende humor: bovenal leek hij altijd een getalenteerde entertainer. Maar dit aspect is op Leren Leven wat verminderd. Het is een serieus album, zeker voor Fresku-begripen. De zelfkritiek is nog altijd aanwezig, maar dit keer overheerst de wil om het beter te doen. Om meer te genieten van het leven. Fresku is optimistischer dan ooit. Op Leren Leven klinkt een positieve blik op de toekomst. En dat is mooi om te zien, zeker omdat dit lang niet altijd het geval is geweest bij deze hiphopveteraan. (Daan van Eck)

CHUCK PROPHET
Wake The Dead
(V2/Yep Roc)
LP coloured, CD

Het was al een tijdje stil rond de door ons zeer hoog gewaardeerde Chuck Prophet, naar nu blijkt omdat de man met een zware vorm van kanker worstelde. Positief als hij is, besloot hij de bedlegerige tijd te vullen door zich onder te dompelen in de Cumbia muziek, en nu hij gelukkig genoeg hersteld is, besloot hij deze nieuwe liefde met zijn oude te combineren. De band ¿Qiensave? werd gerekruteerd om de plek in te nemen van zijn eigen band The Mission

Express. Deze staan echter wel degelijk op de gastenlijst van diverse nummers, zodat we toch ook weer een fraai duet met partner Stephanie Finch hebben in It's A Good Day To Be Alive. Hoewel het materiaal in de basis voortborduurde op eerder werk, geeft de cumbia sound het een frisheid mee, waardoor Prophet muzikaal ook als herboren klinkt. Met invloeden uit de lounge en de surf krijgt het een heerlijke vintage sfeer mee. Grotendeels is het materiaal weer geschreven met vaste partner klipschutz, en ook Alejandro Escovedo en Kim Richey zijn als mede schrijvers betrokken, net als Prophet zelf bijna een garantie voor kwaliteit. Sinds zijn debuut met Green On Red in 1985 heeft Chuck Prophet nog nooit teleurgesteld, en met zijn gezondheidsproblemen nog vers achter ons, mogen we weer dankbaar zijn voor dit geweldige album. (Jurgen Vreugdenhil)

interview

Flemming

(Door: Stef Ketelaar)

Met frisse Nederpop heeft FLEMMING zich de afgelopen drie jaar naar de top van de vaderlandse muzieksce­ne ge­zongen. Nummers als Amsterdam, Zij Wil Mij, Automatisch en Paracetamollen kun je al beginnende evergreens noemen. De 28-jarige Brabander heeft tussen alle clubtours en festivaloptredens door ook nog de tijd gehad om een nieuw album te maken. Met Twee Stappen Voor wordt zijn succesverhaal doorgezet. Een paar dagen voor de release van het album belde ik FLEMMING op om zijn nieuwe muzikale hoofdstuk met hem te bespreken.

Hoe gaat het met je? Want je bent hartstikke druk momenteel.

Klopt, ik ben net klaar met twee avonden optreden met The Streamers in het GelreDome en deze week komt het album uit waar veel promotie aan verbonden zit. Maar het zijn allemaal mooie dingen waar ik enorm van geniet!

Nog voordat je eerste album uitkwam had je al nummers geschreven die je op je tweede plaat wilde hebben. Welke waren dat en waarom heb je ze destijds bewaard?

'Kleine Dingen, Dansvloer, Hee Vriend, Voor Altijd en . (punt) zijn liedjes die ik een paar jaar geleden heb geschreven. Bij het eerste album ging het natuurlijk om de kennismaking van FLEMMING, de artiest. Ik wilde toen alles iets luchtiger houden. Mijn voorbeelden Ed Sheeran en John Mayer gingen bij hun tweede album allebei iets meer de diepte in, dus werden ze wat persoonlijker. Hee Vriend schreef ik op hetzelfde moment als Automatisch en ik had daarbij meteen al een onderbuikgevoel dat ik dat nummer op mijn tweede album wilde hebben en juist niet op het eerste. Gewoon omdat het qua tekst al iets meer op de inhoud inging. Met dit nieuwe album weet ik ook meer wat mijn doelgroep is en hoeveel mensen er naar mijn muziek luisteren.

En wat is dan jouw doelgroep?

Die is heel breed, want tijdens de ene show zie ik heel veel ouders met kinderen, terwijl ik bij andere shows weer heel veel mensen van mijn eigen leeftijd hoor. Tijdens mijn laatste clubtour speelde ik in 013 Tilburg en zag ik naast studenten ook een stel van in de vijftig staan, dus de muziek spreekt echt een breed publiek aan. Als je echt voor een specifieke doelgroep liedjes gaat schrijven, sluit je anderen buiten. Wanneer ik een album zou maken dat echt alleen maar op 28-jarigen gericht zou zijn, zou ik juist je de verkeerde soort muziek maken omdat ik 'denk' iets te maken wat die leeftijd wil horen. Ik durf met dit album wel te zeggen dat er voor elke leeftijdscategorie een liedje opstaat die iedereen aanspreekt en daarmee speciaal voor ze kan zijn. En dat is ook meteen het doel geweest toen ik met maken van het album begon.

Artiesten hebben het vaak over 'ik ben volwassener geworden' als ze hun nieuwe werk vergelijken met hun vorige werk.

Ja, zo kun je het in mijn geval natuurlijk ook zien, maar waar het bij mij ook om gaat is vernieuwing. Wat kan ik doen dat de muziek op het nieuwe album soms iets anders klinkt dan op mijn eerste album, zonder daarbij continue hetzelfde trucje te gebruiken? Dat is de vraag

die ik mezelf gesteld heb toen ik met deze plaat begon. Als ik een heel album met alleen maar liedjes à la Amsterdam zou maken, dan zit er voor mij natuurlijk ook geen lol in. Toen ik met mijn team Hoop Dat Jij Me Mist schreef had ik van tevoren aangegeven dat ik een pop/rock-song wilde maken. Eentje waarop mensen helemaal los konden gaan tijdens festivals. Dat is het leuke aan het creëren van popmuziek: je kunt daarin alle kanten op. Uptempo liedjes maken is leuk en soms proberen we daarin het randje op te zoeken door het gebruik van een elektrische gitaar of een synthesizer. Maar soms wil je juist weer een piano-ballad maken die een mooi verhaal vertelt. Je moet proberen om de diversiteit te vinden die bij je past, maar ondertussen wil je ook dat mensen zeggen: 'Da's nou echt een FLEMMING plaat. Het klinkt vernieuwend, maar je hoort die herkenbaarheid.' Dat is voor mij de zoektocht naar volwassenheid waar ik constant mee bezig ben.

Twee jaar geleden hoopte je in de toekomst wat vaker met andere artiesten te gaan werken. Hoe is de samenwerking tussen Zoë Tauran en Ronnie Flex bijvoorbeeld ontstaan?

De organisatie van Vrienden van Amstel LIVE vroeg me om de titelsong van dit jaar te schrijven en die ben ik vervolgens met mijn team gaan maken. Tegen Machiel Hofman – de music creative van Vrienden van Amstel - zei ik dat ik een rapper op de plaat wilde, met daarbij nog iemand anders. Hij stelde meteen Ronnie Flex en Zoë Tauran voor, die vervolgens hun bijdragen hebben ingevuld. Het gave aan Alles Op Gevoel is dat het één geheel is, met daarin drie verschillende hoofdstukken. Zodra Zoë erin komt hoor je een beetje R&B, terwijl bij Ronnie's gedeelte de beat omschift naar Hiphop. En dan is er natuurlijk ook nog het stukje FLEMMING. Dat maakt het bij elkaar een mooie samenkomst van verschillende genres binnen popmuziek.

Welk nummer is de grootste uitdaging geweest om te maken op de manier waarmee je uiteindelijk tevreden mee bent geworden?

Dat is Voor Altijd, een liedje dat gaat over het verliezen van een dierbare aan een ongeneeslijke ziekte. Die heb ik geschreven omdat een hele goede kennis van mijn vader zijn vrouw heeft verloren aan kanker. Wat ik alleen heel lastig vond is dat ik zoiets nog niet van heel erg dichtbij had meegemaakt. Maar ik wilde het wel op een mooie manier verwoorden en maken vanuit een bepaald perspectief, zodat het een steun kan zijn aan mensen die het horen. Het is wel even zoeken geweest naar hoe je dat op de juiste manier omschrijft in een liedje, maar uiteindelijk hebben we er iets moois van kunnen maken.

Champions League gaat over oude geliefden met wie je ooit je dromen deelde maar die daar niet in geloofden en vonden dat je beter iets anders kon gaan doen. Wat wil je daar verder nog over kwijt?

Tijdens een schrijverskamp is dit liedje ontstaan. Sander de Bie – een van de mensen met wie ik veel samenwerk – speelde op een gegeven moment een stukje piano waarbij ik opeens de gedachte kreeg om van Champions League een rapliedje te maken. Ik moest ook meteen denken aan relaties van vroeger waarin ik had gezegd dat ik voor de muziek wilde gaan, en toen met mensen ging die daar niet echt in geloofden. De tekst is dus heel autobiografisch. Het is heel lekker dat die droom uiteindelijk is uitgekomen. Ik mag nu tussen de grote jongens binnen de Nederlandse muzikscene m'n ding doen, dus in die zin speel ik echt in de Champions League.

In het nummer Hee Vriend zing je: 'Jij bent sterker dan dat jij ooit had gedacht. Sterker dan 1000 tranen diep in de nacht. Als het moet dan hou ik je vast. Je bent sterker dan dat.' Voor welke persoon heb je deze specifieke songteksten geschreven?

Een van de schrijvers met wie ik werk heeft een goede vriend verloren die het leven niet meer zag zitten. Hij vertelde me dat hij die vriend graag had willen helpen door er gewoon te zijn, maar hij was helemaal niet op de hoogte van zijn toestand. Die vriend stond namelijk bekend als een energieke gozer. Met die achterliggende gedachte hebben we Hee Vriend geschreven. En hoewel het een gevoelig onderwerp is, hebben we er door de zinnen: 'Hee vriend, je lach is weer terug gekeerd, gelukkig word je nu de oude weer' er wel een positief einde aan vastgemaakt.

Onweer In M'n Hoofd gaat over de onrust in je hoofd wanneer je een volle agenda hebt. Lukt het je inmiddels om dat gevoel tegen te gaan en hoe zorg je daarvoor?

Ergens is het nog steeds een uitdaging. Het liedje is geschreven na een volle festivalzomer met zo'n 130 optredens, nu twee jaar geleden. Qua energie was het toen wel te doen alleen qua belevenis niet meer. Het voelde alsof er een volle spons met water in m'n hoofd zat waar nog een volle emmer met water bovenop gegooid werd, dus het was gewoon even te veel. Gelukkig gaat het nu weer stukken beter. Het is gewoon belangrijk om af en toe even die rustmomenten te pakken. Ik maak natuurlijk zoveel mooie dingen mee, waarbij het moeilijk is om ergens stil te staan, dus die rust heb ik soms echt nodig. Daarnaast probeer ik met mijn team zoveel mogelijk dingen vast te leggen. Het is aan de ene kant heel lekker om door te rammen binnen je carrière, maar je hebt daarin wel de juiste balans nodig. Gelukkig ben ik iets meer geaard dan twee jaar geleden. Ik heb als artiest al heel veel bereikt en dat brengt ook zeker een bepaalde rust met zich mee.

En die twee stappen voor?

Die blijf ik aanhouden. De eerste twee singles die na dit nieuwe album verschijnen liggen al klaar en in m'n hoofd maak ik al plannen voor album nummer drie. Dit is echt

nog maar het begin, want op m'n vijftigste wil ik nog steeds op dat podium kunnen staan.

Voor begin 2025 staat er onder andere een uitverkochte theatertour op de planning. Op welk nummer van dit nieuwe album verheug je je het meest om live te gaan spelen?

Tafel voor 2 en Hee Vriend, omdat ik met mijn team bij deze twee liedjes ideeën hebben bedacht die heel goed zouden kunnen werken in het theater. Het is alleen even kijken of we dat echt met elkaar kunnen realiseren. Ik speel nu zo'n drie jaar de liedjes van het eerste album en dat doe ik met heel veel plezier, alleen is het natuurlijk wel heel lekker om daar de nieuwe songs aan toe te voegen. En daarbij zal ik zorgen voor een goede balans tussen de muziek en m'n publiek!

FLEMMING

Twee Stappen Voor

In de afgelopen drie jaar is FLEMMING uitgegroeid tot een Nederlands hitkanon. Het 28-jarige Brabantse talent werkt naar eigen zeggen altijd twee stappen vooruit met zijn muziek. Dat verklaart niet alleen de albumtitel maar ook dat de nummers Verleden Tijd, Hypnose, Champions League (met Boef), Hoop Dat Jij Me Mist, Alles Op Gevoel (met Zoë Tauran & Ronnie Flex) en Onweer In M'n Hoofd al ver voor dit album werden uitgebracht. Allemaal met hun eigen vorm van succes. Dit nieuwe album is qua sound niet heel anders dan FLEMMING's debuutalbum van twee jaar geleden, al zoekt hij met liedjes als Hee Vriend en Voor Altijd wel iets meer de verdieping op. Heel spannend wordt het in de speeltijd van 36 minuten nooit, maar dat is ook niet erg. Daar hebben we de alternatieve popmeiden als Froukje en S10 weer voor. Je omarmt dit soort muziek of juist niet. Tegen FLEMMING zeg ik in ieder geval: JA!

STEVE MARTIN

Steve In A Box: The Warner Years (1977-1981)
(Warner)

4CD

De banjo kleefde vrijwel vanaf het begin aan het imago van komiek, acteur en schrijver Steve Martin. Dat hij deze zeer verdienstelijk weet te bespelen bewees hij vooral de afgelopen vijftien jaar met een aantal fraaie bluegrass cd's, al dan niet met the Steep Canyon Rangers en Edie Brickell. Nou bevat het laatste album uit deze verzamelbox dan wel een halve kant bluegrass, hebben we hier te maken met de inmiddels klassieke stand-up comedy van Martin en een enkel bij de show passend liedje. The Warner Years bevat simpelweg alle vier de

comedy albums die hij in totaal zou maken. Let's Get Small is zijn eerste plaat uit 1977. Aan de coverfoto kan men al enige kenmerken van zijn show aflezen. De banjo komt hierop al voorbij en de grappen met een visueel karakter werden aangedikt zoals op Vegas, waarop hij ook even danst en zijn schoenen dus extra luid hoorbaar zijn. Samen met A Wild and Crazy Guy uit 1978, waren deze albums baanbrekend voor de comedy. Beide behaalden een Grammy en dit tweede album bevatte een heuse hit met het onvergetelijke King Tut. Steve Martin werd een ster van het kaliber stadion-rocker. De twee albums die hierop volgden waren eveneens een succes, inclusief Grammy-nominaties, maar konden de platina-status van de twee voorgangers niet evenaren. Nadat in 1981 het laatste album verscheen, besloot Martin te stoppen met stand-up comedy en zich toe te leggen op het acteren en schrijven. In ons land zijn de albums lastiger te vinden en is deze compacte maar verzorgde set van Rhino een welkome toevoeging. (Corné Ooijman)

Dancing

B O O N T J E S

OPEN

het nieuwe album van
THIJS BOONTJES

is nu uit

EXCITING RECORDINGS

weezer 30

30th Anniversary of The Blue Album

Featuring demos, early recordings, and live recordings
Superdeluxe 4LP+10"+7" boxset/Deluxe 3CD/1LP Blue splatter vinyl

Release: November 1

APHRODITE'S CHILD

50th Anniversary Edition of Aphrodite's Child's prog-rock masterpiece
Available as 4CD+BR boxset/2LP remastered

Release: November 8

De krenten uit de pop

ELLA RAPHAEL **Mad Sometimes**

Je hebt van die albums die direct bij eerste beluistering een onuitwisbare indruk maken. Mad Sometimes van Ella Raphael is er zo een. Die onuitwisbare indruk maakt de Britse muzikante in eerste instantie met haar bijzonder mooie stem, die lastig is te karakteriseren, maar song na song betovert. Betoveren doet Mad Sometimes ook in muzikaal opzicht, want het debuutalbum van Ella Raphael is een bonte mix van folk, Franse popmuziek, jazz en veel meer. De Britse muzikante springt ook nog eens met zevenmijlslaarzen door de tijd, waardoor haar debuutalbum steeds weer weet te verrassen en ondertussen vermaakt met zwoele en zonnige klanken.

PORRIDGE RADIO **Clouds in the Sky** **They Will Always** **Be There for Me**

Porridge Radio boegbeeld Dana Margolin heeft van haar hart nooit een moordkuil gemaakt, maar op het nieuwe album van haar band klinkt alle emotie in haar stem nog

wat heftiger en intenser. Het na een hoop persoonlijke misère gemaakte album bevat de van Porridge Radio en Dana Margolin bekende ruwe uitbarstingen, maar de Britse band neemt ook veel vaker gas terug. Dit vergroot de dynamiek in de muziek van Porridge Radio, maar het nieuwe album van de Britse band laat ook meer subtiliteit, schoonheid en klasse laat horen, waardoor de gedeeltelijk koerswijziging op Clouds In The Sky They Will Always Be There verrassend goed uitpakt.

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009.

Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.

De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

MADISON CUNNINGHAM & ANDREW BIRD **Cunningham Bird**

Na het geweldige Revealer uit 2022 wordt erg uitgekeken naar het nieuwe album van de Amerikaanse singer-songwriter Madison Cunningham, maar dit jaar zullen we het moeten doen met een tussendoortje.

Dit tussendoortje heeft de muzikante uit San Diego gemaakt met de eigenzinnige Andrew Bird, die de afgelopen 25 jaar heeft laten zien dat hij een muzikale duizendpoot is. Op Cunningham Bird gaan de twee aan de haal met het vrijwel vergeten album van Lindsey Buckingham en Stevie Nicks uit 1973. Het pakt geweldig uit, want Madison Cunningham en Andrew Bird eren niet alleen de vergeten klassieker, maar maken er ook op knappe en bijzondere wijze hun eigen ding van.

TE ZIEN

Optredens in binnen- en buitenland te zien door onze medewerkers.

Super-Sonic Jazz Festival

Iedere november kan je een kleine week genieten van jazz in Paradiso Amsterdam en een paar andere locaties. Op Super-Sonic Jazz vind je het genre niet in zijn meest puristische vorm, maar gaat men juist op zoek naar de verste uithoeken die je binnen dat prachtige muzikale universum kunt vinden. Het is waar jazz schuurt tegen hiphop, soul, elektronica. En eigenlijk alles wat je maar kan bedenken. Het festival bruist dan ook van de jeugdige energie, kracht bijgezet door de opkomst (of moeten we zeggen: terugkeer) van de jamsessie, en toont iedere editie weer hoe jazz nog lang niet uit ontwikkeld is. We zetten een paar tips voor jullie op een rijtje.

Samora Pinderhughes

Een schepper van emotionele verhalen die niet alleen tot uiting komen in zijn muziek, maar ook hun weg vinden in poëzie en beeldende kunsten. Hij doorbreekt stigma's over de gekleurde man in Amerika, over mannelijkheid en institutioneel onrecht. Maar bovenal maakt hij gewoon verdomd mooie muziek. Op zijn debuutplaat Grief staan parels van nummers waarin zijn breekbare stem gepaard gaat met de furieuze saxofoon van Immanuel Wilkins of ruimtelijke gitaren. Hij heeft net een nieuwe plaat uitgebracht en wij kunnen dan ook niet wachten om zijn nieuwe verhalen live te kunnen zien.

Salimata

Uit de bruisende culturele broedplaats die Brooklyn altijd weer blijkt te zijn, komt een zeer interessante nieuwe stem in de hiphop. Salimata rapt met haar zachtaardige stem over rauwe beats vol jazz en soul samples. Soms versnelt ze en toont ze geen genade, dan weer klinkt ze zelfverzekerd en rustig. Op haar jazziest horen we stukjes Bahamadia terug, maar soms komt de New Yorkse branie van een Lil Kim naar voren. Ze rapt over haar eigen sores, maar houdt altijd een stukje van haar West-Afrikaanse roots dichtbij, evenals een feministische boodschap. Cratediggers kunnen hun lol niet op met haar geweldige samples. Op Super-Sonic Jazz gaan we voor het eerst mee maken hoe haar muziek live tot wasdom komt!

B. Cool-Aid (Pink Siifu & Ahwlee)

Beiden geweldige artiesten op zichzelf, weten ze samen een van de beste blends van hiphop en jazz te maken. Stonden jazzsamples altijd al aan de basis van de vroege hiphop van een A Tribe Called Quest of Gang Starr, laat het duo horen hoe organisch een heuse jazzband hiphop kan laten klinken. Pink Siifu's manier van rappen en sporadisch croonen bevat al het Frank en vrije van jazzimprovisatie, Ahwlee's instrumentals zijn gewoon live ingespeelde J Dilla en Ali Shaheed Muhammad beats. Een must-see live, dit is je kans!

Andere artiesten om naar uit te kijken zijn Brandee Younger, Steam Down (een hoogtepunt van afgelopen Lowlands), Greg Foat, Jimetta Rose en Butcher Brown.

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland
gezien door onze medewerkers.

Caribou

Ik keek al maandenlang uit naar deze exclusieve ADE set van Caribou en zijn band (de enige liveshow dit jaar in Europa!). Dat er in die tussentijd nog een gloednieuw album (Honey) is uitgekomen, maakte het alleen maar beter. Dan Snaith en zijn driekoppige band hadden er overduidelijk veel zin in en de snelle house/club geïnspireerde nummers van het nieuwe album pasten perfect in de niet al te lange, maar goed in elkaar gezette setlist. Natuurlijk stond het erg in het teken van de nieuwe plaat, maar gelukkig werd het oude werk niet achterwege gelaten. Persoonlijke favorieten als Bows en Sun van de inmiddels al 14 jaar oude plaat Swim worden nog steeds gespeeld. Deze oude nummers worden ook steeds gezongen door Dan, in tegenstelling tot de nieuwe nummers, waarbij gebruik is gemaakt van een AI-effect op zijn stem. Klein minpuntje, maar heel storend is het ook niet. Er werd ook live gedrumd op 2 drumstellen, wat toch echt zó veel lekkerder klinkt dan op plaat. Alle nummers liepen heel smooth in elkaar over. Dankzij de omringende schermen met hypnotiserende visuals, kon je je lekker verliezen in de muziek. Het kostte mij alleen vooral in het begin veel moeite om er lekker in te komen. Dat kwam voornamelijk omdat het geluid niet al te best was (het blijft een loods) maar, het blijft natuurlijk ook ADE hé. Of er nou een techno dj staat of een indietronica band, je wilt gewoon een beetje knallen. Dat was zeker ook gelukt, op de Caribou manier. Nummers als Broke My Heart, Got To Change en Honey zijn heerlijke nummers om even goed op los te gaan. Tranentrekker Can't Do Without You blijkt de perfecte afsluiting van de set van 90 minuten. Er heerste een fijne en euforische sfeer in de NDSM-loods, waar later op de avond nog een heel programma was. Voor veel mensen was dit nog maar het begin van de nacht. Ik kijk nu al uit naar de opkomende Boiler Room. En voor wie het gemist heeft, komen ze in het voorjaar naar Utrecht. Pump up the volume! (Mees de Zwart)

Robyn Florence

Het ontbreekt Nederland eigenlijk al jaren aan iemand die goede neosoul maakt. Hiphop en r&b wordt er genoeg gemaakt, maar waar blijven die heerlijke groovy, soms jazzy soul songs in de geest van Erykah Badu, Bilal of recenter een Cleo Sol? Robyn Florence kan hopelijk dit gat opvullen. Ze heeft al een heus album online staan, met heerlijk door de diepe, warme Fender Rhodes klanken gedreven liedjes waar haar zachte, licht hese stem prachtig overheen fladdert. Niet bang om haar nummers op te leuken met key changes, zoals in het opgewekte Feelings, hoor je dat ze meer in haar mars heeft dan goed zingen. Of wat te denken van de prachtige trompet op het krachtige Brown Skin. Robyn, we leggen de toekomst van de Nederlandse neosoul vol verwachting in jouw handen!

De Gijsjaradijsja Band

Je kent de naam misschien van de kinderlijk eenvoudige, maar daarvoor des te treffendere getekende animaties op Youtube. Wat begon als een Pokemon-parodie en andere droogkloterij, is inmiddels woeste, politiek geëngageerde herrie geworden. Althans, als hij met zijn band in de weer is. Je kent het inmiddels wel, van Hang Youth of Ploegendienst: de terugkeer van de boze punkbands met een boodschap. Gijsjaradijsja, ofwel Jochem Smaal, doet het echter met wat meer ska en hoempapa en voelt daardoor nog wat opgewekter. Misschien zelfs komischer, meer in lijn met zijn animatiewerk. Daarom voelen een Doe Maar of Madness nooit ver weg. Ook als hij schreeuwt alsof zijn leven ervan afhangt. Met titels als Eet Alle Rijken laat hij er ook geen gras over groeien. Overigens zingt hij verdomd lekker. Ook als hij schreeuwt alsof zijn leven ervan afhangt. Live is het een feestje. En ook een langspeelplaat vol komediepunk met

BigBobbyBitch

Hij was slechts 14 jaartjes jong toen 'ie al zijn eerste tapes online uitbracht en nu, een kleine 5 jaar verder, mogen we voorzichtig gaan spreken van een unieke stem in de hedendaagse hiphop. Hoewel ondergronds, is zijn stijl klaar om door een groter publiek te horen. Dat hij daarnaast op creatief vlak samenwerkt met het kledingmerk Noys Amsterdam gaat daar hopelijk bij helpen, evenals vette features van Brunzyn (debuteerde dit jaar op Lowlands) en Ray Fuego, de head honcho achter SMIB en Ploegendienst. Hoe klinkt zijn hiphop precies? Denk aan de rauwheid van de Memphis horrorcore, een vleugje punk uit de skatecultuur en de vuige sexiness van Miami Bass en oude electro. Niet voor iedereen, maar eigenlijk gewoon een van de echtste artiesten die de Nederlandse hiphop te bieden heeft.

Achter De Schermen Govert de Roos

FOTOGRAAF EN MAKER VAN EEN PRACHTIG PRINCE BOEK

Veertig jaar na dato ligt daar opeens een prachtig boek van één van Nederlands bekendste fotografen, Govert de Roos, met een beeldverslag van de openingsnacht van Prince's Purple Rain toer in Detroit, getiteld Detroit Nov 4th 1984. Bijzonder, omdat De Roos de enige was die de hele avond dichtbij Prince mocht fotograferen én omdat dit veertig jaar lang in zijn la lag. Hoog tijd dus om bij te praten.

(Door: Jurgen Vreugdenhil)

Govert, je hebt een prachtig boek uitgebracht met foto's van het openingsconcert van de Purple Rain tour in 1984. Je hebt het al vaak moeten vertellen, maar je was echt de enig fotograaf daar?

Wel de enig die zo vlakbij het podium mocht blijven staan, het hele concert lang. Prince was zeer kieskeurig, alle fotografen moesten altijd op een metertje of zestig blijven. Ik had een VIP All Access pass gekregen van zijn management. Ik had Apollonia Six eerder gefotografeerd en daar een goed contact mee gehouden. Ook met hun management, wat ook Prince's management was. Ze vertrouwden me, en daar gaat het altijd om.

Dan dringt zich gelijk de volgende vraag op, waarom nu pas een boek?

Ik was eigenlijk eerst niet zo blij met het materiaal. De kleuren waren niet goed, ik kon er weinig mee. Het verdween in mijn archief, en onlangs kwam ik het weer tegen. Nu zijn er veel meer mogelijkheden om het bij te werken. Toen kwam ik er achter dat het toch wel een hele mooie collectie was. Ik sprak met wat mensen en die wezen erop dat het veertigjarig jubileum van dat concert wel iets was om dit uit te brengen.

Heb je na dat concert nog met Prince of zijn mensen gewerkt?

Nee, dat kwam door keuzes die ik gemaakt heb. In de jaren zeventig en begin jaren tachtig was ik echt met het fotograferen van live muziek bezig. Mooie dingen meegemaakt. Toen werd ik steeds vaker gevraagd om min of meer de vaste fotograaf te worden van mensen als Rob de Nijs, Frank Boeijen en Patricia Paay. Ik ging ook veel voor de Playboy werken, en in theaters. De concert fotografie en de internationale artiesten verdwenen naar de achtergrond. Jammer misschien, maar zo is het gewoon gelopen.

Het werd misschien ook minder gemakkelijk om toegang te krijgen?

Als je een concert in 100 stukjes indeelt is het tussen 50 en 70 het meest interessant. Tot 10 worden ze warm, daarna gaan ze het publiek meekrijgen, en dán wordt het mooi om vast te leggen. Tegenwoordig mag je de eerste 10 minuten wat schieten en dan wegwezen. Begin jaren zeventig stond ik hele avonden op het podium van het Concertgebouw. Het hele concert van Creedence Clearwater Revival gefotografeerd. Dat was wel leuker, ja. Laatst mocht ik nog een keer het hele concert van Andre Rieu doen, was ook leuk.

Dan moet er nog veel in die lades van je liggen....

De eerste zes jaar ben ik assistent geweest, dus daar heb ik geen copyrights van, maar er is wel veel ja. Ik moet er echt eens aan beginnen, hahaha,,,

Wat trok je aan in het op deze manier vastleggen?

Je moet het zo zien...we hadden het niet breed vroeger, en we kregen mee dat we voor een dubbeltje waren geboren en geen kwartje zouden worden. Als uitje gingen we zwemmen in de rivier. Verderop was daar een of ander watersportcentrum. Ik had gespaard voor een camera, en nam die eens mee om bij die club te kijken. Ik werd gesnapt en hing een verhaal op dat ik gestuurd was om foto's te maken. Dat geloofden ze natuurlijk niet, maar ik mocht mee met een speedboot en kreeg van allerlei stunts te zien waar ik prachtige actie foto's van kon maken. Toen wist ik dat die camera me toegang gaf. Dat bleef ook later gelden. Ik ben geen muzikant maar kom met die camera heel dicht bij de muziek en muzikanten waar ik van hou. Dat vind ik toch het mooiste, als mensen creatief zijn en samen iets maken met liefde voor hun vak en liefde voor elkaar. En dát vastleggen...

Had je voorbeelden?

Paul Huf absoluut, een grote held. Richard Avedon, Norman Parkinson, David Bailey en Robert Mapplethorpe. Allemaal mensen die analoog werken, dat gevoel is wat ik altijd zoek. Annie Leibovitz vind ik trouwens ook mooi, ondanks dat ze digitaal werkt. Zij weet er toch iets aan mee te geven wat hetzelfde gevoel opwekt.

Je hebt veel mensen voor je camera gehad, met een aantal heb je langdurige werkrelaties onderhouden, is dat belangrijk voor je?

Ik heb het altijd wel goed gescheiden gehouden. Ik heb uren met Hazes gesproken, maar nooit een biertje met hem gedronken. Ik wil ook niet te dichtbij komen, dan ga je dingen voor ze invullen.

Is het belangrijk dat je hun muziek mooi vindt?

Nee, dat is nooit een issue geweest, maar ik kijk ook nooit ergens op neer. Ze maken het met hun hart en ziel, met liefde, dat is belangrijk voor me. Zeker in de jaren tachtig kreeg ik het wel eens te horen bij populaire artiesten, moet je daar nu echt mee werken. Ik hou me altijd vast aan een uitspraak van Man Ray, die zei, waarom bekritiseer je iemand die iets moois probeert te maken? Bekritiseer iemand die oorlog voert!

Zijn er mensen die je nog graag voor je camera had gehad?

Na haar eerste plaat zou Madonna naar Nederland komen, ik wilde haar graag voor de camera. Alles was afgesproken en gepland. Wordt het een paar dagen van tevoren afgezegd. Drie maanden later kwam ze toch, was het management vergeten met wie ze de foto afspraak hadden, en belden ze iemand anders...dat vind ik nog altijd jammer, maar ja...

Wat kun je jonge fotografen meegeven die willen doen wat jij doet?

Stop je hart er in, en maak het met liefde.

**PRINCE BY GOVERT DE ROOS
is nu te koop bij Concerto
Amsterdam!**

BLU **Jesus**

Eén van de meest productieve rappers/producers van de afgelopen jaren, deze uit Californië afkomstige Blu. Jesus stamt alweer uit 2011 en het is mooi dat hij opnieuw op vinyl uitkomt. Blu maakt doorgaans lekker boombap-hiphop met een heleboel soul. Hoewel de beste man vaak zelf produceert, heeft hij het op deze plaat hier en daar uitbesteed aan een aantal grote namen als het op produceren aankomt. Wat te denken van Hezekiah, Alchemist, Knxwledge (bekend van zijn recente werk met Anderson .Paak) en Madlib, die het fenomenale titelnummer Jesus voor zijn rekening neemt! Het grote publiek zal nog niet al te bekend zijn met de inmiddels uitgebreide discografie van Blu, maar het is de hoogste tijd dat dit gaat veranderen, want de man maakt te gekke muziek. Jesus is met een klein half uurtje aan de korte kant, het moet gezegd, maar de ziel druipt er van af. For the heads! (Dirk Monsma)

CURRENT 93 **Sketches Of My Nightmares And Dreams**

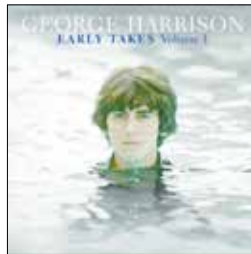
David Tibet, de oprichter en het enige consistente lid van Current 93, bundelde deze muzikale en tekstuele ideeën toen hij aan een ander album werkte, dat waarschijnlijk volgend jaar uitkomt. Net als een echt schetsboek biedt dit werk weinig aanknopingspunten. Onheilspellende geluidsfragmenten lopen kriskras door elkaar heen, van gotische zangpartijen tot bezeten ballroom-muziek. Zo vormt de muziek een spookhuis waar Tibets poëtische teksten doorheen dwalen. Zijn deze schetsen de blauwdruk voor een aankomend meesterwerk? De tijd zal het leren. (Laurence Tanamal)

HARMONIA **Musik Von Harmonia** **(Groenland)**

Het vijftig jaar oude 'Musik von Harmonia' klinkt verrassend actueel. De Duitse band die door Brian Eno 'de belangrijkste rockband' werd genoemd stond

aan de bakermat van ambient. Waar de invloed van Kraftwerk op elektronische muziek wordt geroemd, wordt Harmonia vaak over het hoofd gezien. Deze verjaardagseditie met het originele album en een aantal vette remixes komt als geroepen om dat recht te zetten. (Nijs Flesseman)

GEORGE HARRISON **Early Takes Vol. 1** **(ADA/BMG)**

Deze reissue van de Early Takes Volume 1 neemt je mee in de muzikale reis van George die heeft geleid tot zijn bijzondere en illustere solocarrière. In de takes

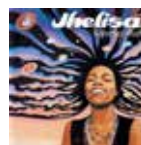
hoor je de basiselementen en de essentie van wat deze nummers zouden worden. Het is overigens al verlichtend om de stem van George te horen als hij aftelt, of de korte gesprekken na een take. In deze stukken muziek komt het charisma van George naar voren en door de intieme versie van de nummers heb je het gevoel alsof je erbij zit in de studio. Het is trouwens belangrijk om te weten dat deze takes oorspronkelijk zijn uitgebracht bij de documentaire George Harrison: Living in the Material World. Ik raad je dan ook aan om deze documentaire aan te zetten, wellicht nog een keer, alvorens dit album te luisteren. (Willem Sloet)

THE HATED **Flux**

Emo avant-la-lettre. Toen de haartjes nog niet schuin over de ogen werd gekamd, de broeken nog wijde pijpen mochten hebben en je niet per se met

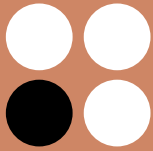
een bandnaam op je shirt hoefde rond te lopen. Maar vooral: toen het geluid eigenlijk nog een middenweg tussen hardcore en punk bewandelde. In plaats van woedend op de wereld, keerde de teksten naar binnen. Zielen werden blootgelegd en platgewalst door scherpe gitaren. The Hated speelde een cruciale rol hierin. Numero Group bracht al eerder mooie verzamelingen uit van hun vele opnames. Flux, vol demo's en stripped-down sessies (ook akoestisch is hun herrie geweldig!), zijn de laatste ontbrekende stukjes van de puzzel die een heel genre op poten zou zetten. (Stef Mul)

JHELISA **Galactica Rush (30th Anniversary Edition)**

In de bedankjes op Jeff Buckley's tragische meesterwerk Grace staat de mysterieuze boodschap 'I Love You

Jhelisa A.'. De twee maakten muziek samen, iets dat Buckley blijkbaar nooit was vergeten. Ook niet toen Jhelisa inmiddels naar Londen was vertrokken om daar te zingen met Massive Attack, Bryan Ferry en Björk. Toch is het mooi dat de twee in 1994, met een oceaan ertussen, allebei hun debuut uitbrachten. Verwacht overigens niet dezelfde gevoelige rock, maar wel een even gelaagde en diepgaande plaat. Ook 30 jaar later is Jhelisa's amalgaam van neosoul, acid jazz en trip-hop ongeëvenaard. Alsof Erykah Badu een plaat maakt met Portishead. Een vaak vergeten meesterwerk uit de 90s. (Stef Mul)

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 1999.

THE FLAMING LIPS

The Soft Bulletin

De Flips zijn een van de meest ongrijpbare groepen uit de muziekgeschiedenis. Niet alleen de onnavolgbare woordenbrij die ieder song title is, maar ook de bijna schizofrene verschillen tussen albums - of zelfs nummers op een album. Als er dan een plaat aan te raden is aan een breder publiek, is het deze The Soft Bulletin wel. Een nieuw millennium vergt een nieuw geluid, moeten ze hebben gedacht. Of ze werden gewoon eindelijk wat volwassener. Weg met de soms bijna niet aan te horen ruis van hun eerdere garageplaten. Plotseling horen we prachtige keys, catchy geschreven melodieën, een voller geluid en zou je zelfs bijna denken dat zanger Mark Coyne wel een goede stem heeft. De Flips klinken verdomme gewoon ineens ontroerend mooi. Een creatief hoogtepunt in de rockmuziek die we iedereen kunnen aanraden.

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

DEL SHANNON – Drop Down And Get Me (1981)

Een held in de begin jaren zestig (Runaway!), een cult figuur eind jaren zestig (de fantastische LP The Further Adventures Of Charles Westover), was Del Shannon in de jaren zeventig veroordeeld tot oldies shows. De nieuwe generatie was hem niet vergeten, dus besloten Tom Petty en zijn Heartbreakers Del uit het slop te trekken. Het resultaat was deze fantastische LP, waarvan vooral de titeltrack zo op Petty's eigen meesterwerk Damn The Torpedoes had gekund. Harde gitaarrock, met Shannon die zijn fluwelen stemgeluid krachtiger dan ooit liet klinken. Covers van de Stones (Out Of Time), Phil Phillips (Sea Of Love) en de Everly Brothers (Maybe Tomorrow) maken dit album naast zijn eigen composities nagenoeg perfect. Al ruim 25 jaar niet meer verkrijgbaar, op een Canadese CD uitgave na, sloeg het album ook in 1981 opmerkelijk genoeg niet echt aan.

Petty pikte wel Shannon's bassist en bandleider Howie Epstein in, waardoor Shannon ook daar armer achterbleef. Gelukkig legden ze het nog bij en zou er 10 jaar later een vervolg komen, met het aardige pop album Rock On!. Postuum uitgebracht, omdat Shannon het niet meer trok en in 1990 zelfmoord pleegde. (Jurgen Vreugdenhil)

Vic van de Reijt présente
J'AIME LES FILLES
The Yé-Yé Girls From Paris

Op 'J'aime Les Filles' vind je de beste Yé-Yé-nummers, van toen tot nu, van Brigitte Bardot tot Jane Birkin, van Zouzou tot The Limiñanas.

'J'aime Les Filles' is samengesteld door meestersamensteller Vic van de Reijt.

In prijs verlaagd

VOILÀ!

LIL PEEP 🇺🇸

Lil Peep: Part One (Death Note Records)

Het is natuurlijk altijd een beetje dubbel: muziek uitbrengen na iemands dood. Maar in dit geval zullen de echte fans smachten naar dit stukje postume Peep.

Lil Peep: Part One is een oude tape, nooit officieel uitgebracht maar op de interwebz een megahit en de doorbraak van de Zweeds-Amerikaanse cloudcrooner. De verdrietig echoënde gitaren over trage trapbeats en de dieprietste persoonlijke teksten sloegen bij menig jongere in als een bom en Lil Peep definieerde in een klap het geluid van een digitaal tijdperk. Hij doorbrak daarmee ook elke vorm van masculiniteit en machogedrag, iets waar de wereld steeds meer klaar voor lijkt te zijn. Jammer genoeg bleek de zwaarmoedige teneur geen grapje, want een kleine twee jaar later overleed hij aan een overdosis waar ook antidepressiva mee gemoeid waren. Laten we hopen dat hij er ook blij mee is dat zijn fans nu eindelijk een van zijn beste werken op plaat en cd kunnen krijgen! (Stef Mul)

WILLIE NELSON 🇺🇸

Last Leaf On The Tree (Sony Music)

Hij is 91 jaar oud en dit is elpee nummer honderdvijftig plus, dus ja, Willie Nelson is zo langzamerhand het laatste blaadje aan de ooit zo volgeladen boom.

'Listen, here comes that silence again, the golden nothing.' Mooi hoor, weemoedig en toch opgewekt. Veel covers, nummers van Beck, Tom Waits, Keith Richards, Neil Young, Flaming Lips, Nina Simone, Warren Zevon, Sunny War en zoon Micah's band Particle Kind. Micah produceerde en speelt ook mee in de begeleidingsband, met Doors-drummer John Densmore, Daniel Lanois, Willie's jarenlange sidekick Mickey Raphael op bluesharp en wereldpercussionist Magatte Sow. De liedjes krijgen allemaal de vertrouwde Willie-bewerking, hij is nog steeds goed bij stem en mensenlief, wat een schitterende diepte krijgt het allemaal, vooral in de eigen compositie The Ghost, uit 1962 (!). Nelson begon ooit in het vakje Country & Western, maar is daar in de loop der jaren geheel op eigen kracht uitgegroeid en heeft nu een onmiskenbare plaats in het muzikale landschap veroverd. En terwijl wij wachtten tot deze prachtplaat in de winkel lag, gaf hij als een jonge hond gewoon een concert in Austin, Texas. Unieker dan dit krijg je het niet, een prachtig afscheid, maar ja, dat dachten we twintig elpees terug ook al. (Enno de Witt)

SPOT

MA 2 DEC
**IAN PAICE (DEEP PURPLE)
FT. PURPENDICULAR**

MA 2 DEC
LADY BLACKBIRD

DO 5 DEC
SLOPER

ZO 8 DEC
BLACK SHEEP

ZO 8 DEC
MY BABY

ZO 15 DEC
REMY VAN KESTEREN

WO 18 DEC
CLEAN PETE'S KERSTSHOW

ZA 28 DEC
NEW COOL COLLECTIVE

ZA 4 JAN
DEWOLFF

DI 7 JAN
BERTOLF

ZO 26 JAN
MARIA MENA

MA 27 JAN
CHUCK RAGAN

ZA 1 FEB
MELL VF

WO 5 FEB
JONTAVIOUS WILLIS

DO 6 FEB
HIGH VIS

MA 10 FEB
SAMBA TOURÉ

DO 13 FEB
BARBARA PRAVI

ZA 15 FEB
MOGWAI

VR 21 FEB
DE TOEGIFT

DO 27 FEB
TOMMY EMMANUEL

VR 28 FEB
JOHN CALE

SPOTGRONINGEN.NL

BLUE NOTE CDS

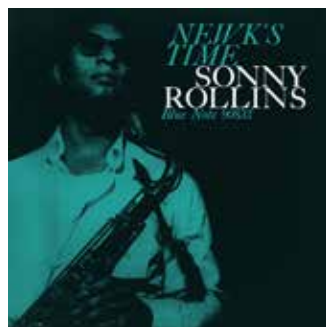
Door: Sjef Moerdijk

Normaal oreren we natuurlijk over de vinyl reissues van oude jazz klassiekers, niet door hebbend dat hun cd-varianten langzaam maar zeker out of print geraakten. Gelukkig pakt het legendarische jazzlabel Blue Note extra uit in het jaar van hun 85e verjaardag: meer dan 40 classic jazz albums komen nu weer op CD beschikbaar. Wie Bluenote zegt, zegt Rudy Van Gelder. Of RVG. Deze RVG was vrijwel geheel verantwoordelijk voor de mooie 'droge' opnamekwaliteit van Blue Note-jazz tussen 1953 en 1967.

In deze release een paar uitzonderingen hierop. Bijvoorbeeld Jay Jay Johnson's 'The Eminent ... vol. 1' (met all star-bezetting Clifford Brown, Jimmy Heath, Percy Heath, Kenny Clarke één van de belangrijkste postwar-opnames) is geen RVG, Van Gelder was toen nog parttime optometrist. Nog een uitzondering: Bobby Hutcherson's San Francisco in 1970 opgenomen in de UA Studios in LA (engineer David Brand): je hoort hier jazz van post-bop naar fusion verschuiven. Enkele parels in chronologische volgorde.

Sonny Rollins - Newk's Time

Een all time classic, opgenomen in 1957. Misschien wel de beste uit dit releasejaar. Philly Joe Jones (drums) start de sessie met een swingende fill: 'Time to Tune Up, Gentlemen!' Waarna tenorsax-grootheid Rollins, nickname 'Newk', ontvlamt. Een hard bop duel ontvouwt zich, waarbij ook de andere boppers, pianist Wynton Kelly en bassist Watkins, erop los spelen. Een echt hardbop duet voor twee in Surrey With The Fringe On Top: Rollins en Jones blijken helemaal in tune.

Jackie McLean - Bluesnik

Altsaxofonist Jackie McLean zit met maar liefst drie CD's in deze reissue serie. We belichten Bluesnik, een op moderne blues geïnspireerde set hardbop songs, opgenomen in 1961. McLean speelt hier op de top van zijn kunnen, een echte tough guy. Wat een plezier in Goin' Way Blues met een knetterende Freddie Hubbard (trompet) en swingende Pete La Roca (drums). Je hoort de musici op de achtergrond elkaar aanmoedigen.

Chragan Moncur III - Evolution

Blue Note Empowering Jazz Evolution: trombonist Moncur debuteert(!) als leader in deze opname uit 1963 met een all star gezelschap. Hutcherson op vibrafoon zorgt voor fraaie galmaccenten, Tony Williams (drums) vult ritmisch geweldig aan. En wat te denken van Lee Morgan (trompet) en Jackie McLean (altsax). Moncur zorgt met zijn geluid voor een donkere, zelfs mysterieuze set. Geen achtergrondmuziekje, dit prikkelt de luisteraar.

Sam Rivers - Fuchsia Swing Song

Geen heel bekende naam, Sam Rivers, wel een die ertoe doet. Weer een Blue Note debuut dankzij hun super scouting. Tenorsaxofonist Rivers laat horen hoe de overgangsfase van blues-swing naar free-jazz klinkt. In bijvoorbeeld Cyclic Episode hoor je een schitterende synthese. De set, opgenomen in 1964, kent Rivers op zijn hoogtepunt. Verder drummer Williams weer van de partij, ook Ron Carter (bas): met de ritmesectie zit het dus prima.

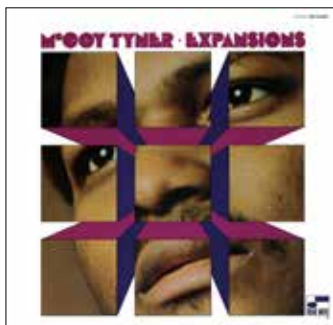
Wayne Shorter - Night Dreamer

Blue Note gold in de jaren '50 en '60 als een heel belangrijk platform voor de grote jazzmusici. Shorter krijgt op deze uit 1964 gezelschap van onder meer trompettist Morgan, McCoy Tyner op piano en drummer Elvin Jones. Alle composities zijn van Shorter. Dat betekent veel afwisseling. Zo is Night Dreamer geschreven in mineur. Virgo, Shorters sterrenbeeld, toont juist optimisme en rust. Kwaliteit om nu eens weg te dromen en dan, opeens, fris wakker te worden.

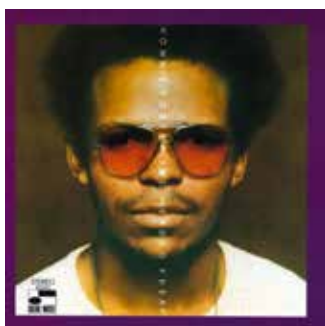
Andrew Hill - Dance With Death

Opgenomen in 1968, maar destijds pas uitgebracht in 1980: wie wat bewaart... Goed dat Blue Note besloot de set met deze macabere titel uiteindelijk toch op plaat te zetten. Pianist Andrew Hill verveelt geen moment: hij is inventief, af en toe een beetje abstract. Waarna drummer Higgins en saxofonist Farrell zorgen voor ritme en swing. Dance With Death wordt zo een vrolijk gebeuren. Kom maar op met die eindtune.

McCoy Tyner - Extensions

Nog een spannende pianist: McCoy Tyner's elfde plaat voor Blue Note. Opgenomen in 1970 en toch heeft deze nog 3 jaar langer op de planken van Blue Note gelegen. In Message From The Nile gaan we op reis: harpiste Alice Coltrane, Elvin Jones en bassist Ron Carter zorgen voor één, langgerekte karavaan-achtige mood en groove. Wayne Shorter erbij: perfect, dit. Verlengd voor luisteraars die van swingend rondtrekken houden: The Wanderer. Deze kan in mijn reismandje.

Ronnie Forster - Two-Headed Freap

Jazz wordt jazz-funk, het is 1972. Voor Rudy Van Gelder geen probleem: ook nu weer een perfecte sound engineering. Organist Forster weet een strakke band naast zich. Het resultaat: een en al funk en ritme. Opener Chunky is right on spot: de messcherpe groove laat je niet los, je blijft dansen. Mystic Brew: nu weet je eindelijk waar die sample van A Tribe Called Quest vandaan komt. Relax man, dit is heerlijk.

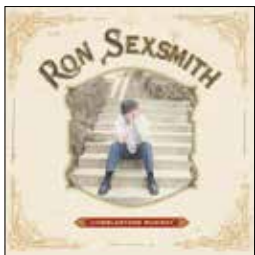
SOFIANE PAMART **Noche (Deluxe Edition)**

De Franse pianovirtuoos Sofiane Pamart komt vanuit LA waar hij tegenwoordig woont met een deluxe editie van zijn album Noche, dat uitkwam in 2023, en er nu vijf nummers bij krijgt. Pamart behoort de afgelopen jaren tot de top tien van meest gestreamde klassieke-muziek artiesten wereldwijd. Hij streeft ernaar om de kloof tussen klassiek en zijn leven te slechten en heeft zodoende al een flink aantal opmerkelijke samenwerkingen afgeleverd. Het is aan alle kanten verfrissend en eigen wat hij ook hier weer brengt. Pamart maakt met dit album eens en temeer duidelijk hoe verdient zijn bijnaam The Piano King is. (Paul Maas)

PORNO FOR PYROS 🍀 **Pyrotechnics: Porno For Pyros** (Warner)

De band die ontstond nadat Jane's Addiction begin jaren negentig voor de eerste keer stopte. Twee van de oprichters, waaronder het charismatische boegbeeld Perry Farrell, gingen verder in Porno for Pyros en verder met het verkennen van het alternatieve rocksegment. Farrell kwam overigens recent nog negatief in het nieuws na een aanvaring op het podium met de gitarist van die andere band, Dave Navarro. Hoewel Porno for Pyros slechts twee platen heeft uitgebracht, is het nu tijd voor een verkapt greatest hits album. Nummers van het titelloze Porno for Pyros uit 1993 en Good God's Urge uit 1996 zijn samengevoegd met recentere opnames. Nieuw materiaal dus na een lange tijd dat de band niks meer opnam. In een beperkte oplage wordt deze plaat op vinyl uitgebracht onder de naam 'Latest en greatest'. Officieel betekent 2024 nu ook het einde van Porno for Pyros, maar bij Perry Farrell is niks zeker. Voor nu een mooi moment om (opnieuw) kennis te maken met deze unieke band. (Willem De Man)

RON SEXSMITH **Cobblestone Runway** (V2/Cooking Vinyl) 🍀

Ron Sexsmith had genoeg inspiratie toen zijn 15-jarige huwelijk in 2001 eindigde in een echtscheiding. Cobblestone Runway klinkt, ondanks de gebruikelijke melancholie, echter verrassend positief en opbeurend. Het album wordt zelden genoemd in lijstjes met de beste Sexsmith-albums, maar dat zegt weinig; de meningen over zijn beste werk zijn sterk verdeeld. Slechte liedjes schrijven kan hij simpelweg niet. Het bevat weer een aantal hoogtepunten, zoals Gold In Them Hills (het meest gestreamde nummer op Spotify), Disappearing Act, God Loves Everyone en Heart's Desire (met een intro dat doet denken aan No Surprises van Radiohead). De funky discobeat van Dragonfly On Bay Street tovert gegarandeerd een glimlach op je gezicht. De elektronische geluidjes die producer Martin Terefe toevoegde, vond ik toen al niet bijzonder

en nu nog steeds niet. Toch is dit een fijne hernieuwde kennismaking met het album, dat voor het eerst sinds 2002 weer op (geel) vinyl verschijnt. (Marcel van Vliet)

RON SEXSMITH **Retriever** (V2/Cooking Vinyl)

Met zijn prachtige, diep gepassioneerde stem als de Canadese singer-songwriter Ron Sexsmith niet meer weg te denken uit het huidige popmuziek landschap.

Inmiddels staat de teller op zo'n 17 albums waarmee hij steeds weer een treetje hoger kwam op de succesladder. Het album Retriever uit 2004 wordt gezien als zijn meest pop gerelateerde album en, niet onbelangrijk, één van zijn allerbeste. Producer Martin Terefe maakte van de collectie songs een hecht geheel door ze vooral niet over te produceren, ze transparant te houden en er een warme onderlaag in te leggen. Het resultaat mag nog altijd gehoord worden. Het romantische en meeslepemde Tomorrow In Her Eyes is bloedstollend mooi. En sterke popsongs als Whatever It Takes, Not About To Lose en Imaginary Friends bewijzen dat Sexsmith van vele markten thuis is. Deze schitterende (vinyl only) re-issue is een uitgelezen herkansing om het album alsnog te kunnen scoren, mocht u de release destijds gemist hebben. (Luc van Gaans)

THE STOOGES **The Stooges (John Cale Mix)** (Warner)

Toen het gelijknamige debuutalbum van The Stooges verscheen in 1969, liet het een band horen die klonk als niemand anders. Die inmiddels legendarische plaat had echter

een roerige ontstaansgeschiedenis. De oorspronkelijke productie was in handen van John Cale, toen net weg bij The Velvet Underground. De baas van het Elektra-label vond Cale's mix echter te 'rustig' en maakte vervolgens zelf een nieuwe mix. Cale's mix raakte zoek en werd pas jaren later teruggevonden. En wat bleek? Die mix was nog rauwer en intenser dan de officieel uitgebrachte versie. De intentie van John Cale was om juist de hypnotische aspecten van de nummers te benadrukken, wat hij nog eens versterkte met de afwijkende tracklist. Een goed voorbeeld is John's mix van Real Cool Time. De opnamen zijn voor de gelegenheid fraai opgepoetst en de plaat verschijnt tijdens deze Rocktober op prachtig robijnrood vinyl, in een mooie hoes die ook weer afwijkt van het originele album. (Jos van den Berg)

TAD **Inhaler**

TAD is waarschijnlijk de hardste, onbekendste en meest metal grungeband. Inhaler was hun eerste album bij een major label, geproduceerd door J. Mascis. In 1995 verscheen nog Infrared Riding Hood, waarna de band snel uit elkaar viel. Music on Vinyl

IRIS DEMENT
My Life (30th Anniversary)
(V2/Yep Roc)

LP, CD

Bijzonder productief is ze niet, met zeven albums in ruim dertig jaar tijd, maar het lijkt geen enkele twijfel dat Iris DeMent tot de allergrootste singer/songwriters behoort. Die positie onderstreepte ze vorig jaar nog eens met het indrukwekkende *Workin' On A World*. Wie een lijst samenstelt met de beste americanaplaten aller tijden kan dus niet om haar heen, maar over welk van haar albums dan de mooiste is, kan gerust gediscussieerd worden. Het dertig jaar geleden verschenen *My Life*, de opvolger van haar debuut *Infamous Angel*, is sowieso kandidaat. Opgedragen aan haar kort voor de opnames overleden vader, bevat deze diep ontroerende plaat schitterende liedjes als *Childhood Memories*, *No Time To Cry*, *Easy's Gettin' Harder Every Day*, en het titelnummer, die stuk voor stuk nog tijdlozer lijken te klinken dan drie decennia geleden. Het helpt enorm dat DeMent hier wordt begeleid door topmuzikanten als Roy Huskey Jr, Al Perkins en Jack Clement, maar het zijn vooral haar stem (die een steen kan laten huilen) en teksten die van *My Life* een Desert Island Disc maken. Vrolijk is het allemaal niet, maar wie strandt op een onbewoond eiland heeft wellicht meer aan troostende klanken. Het zal niet meevallen een album te vinden dat troostrijker klinkt dan het nu voor het eerst officieel op vinyl uitgebrachte *My Life*. (Marco van Ravenhorst)

DESERT
ISLAND
DISC

brengt Inhaler nu voor het eerst sinds 1993 uit op vinyl in Europa, in gelimiteerde magenta en reguliere variant. Geluid op 10 en speel headbangend mee op de luchtgitaar. (Marcel van Vliet)

TINARIWEN

Idrache (Traces of the Past)

Idrache (traces of the past) neemt je mee door het oeuvre van Tinariwen.

Op deze verzameling staan demo's van onder andere Aman Iman, Amassakoul en Imidiwan. Daarnaast staan er ook vier nog niet eerder verschenen nummers op. De nummers zijn allemaal live opgenomen zonder overdubs en de woestijnblues van de Touareg band uit de Sahararegio klinkt rauwer en intiemer dan ooit. (Nijs Flesseman)

USHER

Confessions (20th Anniversary Edition)

Wie Usher dit jaar nog op het podium zag schitteren, zal moeilijk kunnen geloven dat de soulzanger slash

seksymbool dertig jaar geleden al debuteerde op L.A. Reid en Babyface's LaFace label. Toen nog een beetje met de baard in de keel en de New Jack Swing nog te vers in het geheugen, waardoor misschien niemand echt had kunnen verwachten dat de Texaan de absolute koning van r&b zou worden. Dat werd hij met Confessions, waarop hij zijn zwoele gezwijmel wist te pimpen met dance, hiphop en zelfs het heerlijk ordinaire crunk. Ook als je niks had met het genre, kende je deze plaat en zong je mee met YEAH! en My Boo. Het werd de blauwdruk voor trapsoul die nu furore maakt en iedereen, van Drake tot Justin Bieber, zijn schatplichtig aan Usher's Confessions. Dit jaar

viert de plaat zijn 20e verjaardag - en kunnen jullie 'm eindelijk een keer aanschaffen op lp! (Stef Mul)

WAXAHATCHEE

Cerulean Salt

Hoewel Katie Crutchfield al sinds 2012 actief is onder de naam Waxahatchee, kwam ze bij veel mensen pas dit jaar bovendrijven met het prachtige Tiger's Blood, haar zesde en meest succesvolle album tot nu toe. Die doorbraak zat er al een tijdje aan te komen, want Crutchfield, maakte hiervoor al vijf uitstekende albums, waaronder Cerulean Salt uit 2013, waarop ze Liz Phair overtuigend naar de kroon steekt, en dat nu op gekleurd vinyl een herkansing krijgt. (Marco van Ravenhorst)

WIZ KHALIFA

Blacc Hollywood

Je knippert even met je ogen en ineens is Wiz Khalifa zijn vijfde studioalbum, genaamd Blacc

Hollywood, alweer 10 jaar oud en dat moet natuurlijk gevierd worden! Want zelfs een decennium later zijn wij de plaat nog lang niet vergeten. Blacc Hollywood is een van de eerste trap-platen die ook grote commerciële successen wist te behalen. Met strak geproduceerde beats en vrolijke melodietjes weet Wiz het trap genre een nieuw, fijner gezicht te geven. In een genre dat soms op tekstuele wijze wordt overvloed met thema's als drugsgebruik en geweld weet Wiz Khalifa een vrolijker perspectief te bieden op de snijdende hi hats en dreunende 808's die kenmerkend zijn voor hedendaagse rap. Je weet in ieder geval dat je als dj op een feestje niet fout kan gaan met deze poppy trap-knallers. Eindelijk weer op vinyl! (Ruben de Melker)

JOHN CALE

Paris 1919 / The Academy In Peril (V2/Domino)

LP, CD

Als er iemand een avontuurlijke carrière in rockmuziek heeft doorlopen, dan is het wel John Cale! Geboren in Wales en een van de founding members van The Velvet Underground die eind jaren zestig een aantal historische albums opnamen. Na maar liefst 4 vijf sterren albums in vier jaar tijd was de koek op, wat niet bijzonder was met zoveel supertalenten in een band. John Cale koos net als Nico en Lou Reed voor een solocarrière. The Academy in Peril, gestoken in een opvallende hoes van opnieuw Andy Warhol, is soloalbum nummer twee. Zijn klassieke opleiding benut hij maximaal in een achttal songs. Af en toe ondersteund door het Royal Philharmonic Orchestra speelt hij piano, gitaar, bas, viool, vocals en neemt hij ook de productie voor zijn rekening. King Harry is het enige nummer met tekst. Vaak is de stemming, heel eenvoudig, sereen en mooi. Paris 1919 was John Cale zijn derde soloalbum, die enerzijds Europees aanvoelt door de inzet van The UCLA Symphony Orchestra, terwijl

de band bestaat uit Amerikaanse muzikanten als Lowell George en Richard Hayward - van Little Feat, kampioen van de Californische seventies rock. Openingsnummer Child's Christmas in Wales gaat over de bekende dichter Dylan Thomas uit Wales, Andalucia en Half Past France over reiservaringen. Macbeth heeft een boogie saus en Graham Greene een snuffje reggae. Andere John Cale albums hebben een sterker rock karakter dat sommige aanspreekt, maar Paris 1919 is een zeldzame mix van nostalgie en surrealisme. (Frank de Bruin)

TYPHOON

Live

(Concerto Records)

Iedereen die Typhoon ooit een keer live heeft gezien, weet dat op het podium verborgen krachten loskomen bij de rasartiest en verhalenverteller. Daar veranderen zijn, toch al geweldige, nummers in nog iets groters. Iets universelers, waarbij het publiek deel neemt aan de creatie. Daarom zijn we trots dat we met hem zijn eerste liveplaat uitbrengen. Daarop hoor je Typhoons inspirerende muziek, maar dan met nog rijkere arrangementen en meer verrassende wendingen. In verschillende gevallen zijn de nummers uitgebouwd tot heuse eposen met een veel langere speelduur dan de studioversies. Je leest het al: dat betekent onder de streep gewoon meer, meer, meer Typhoon op een plaat. Iedereen die bij zijn concerten in Paradiso en Carré was, weet wat ze kunnen verwachten. Voor ieder ander is er nu ook dé mogelijkheid om een stukje van die ervaringen en herinneringen in huis te halen! (Stef Mul)

Black Friday, in Amerika bijna een heilige dag, bij ons weinig meer dan een moment voor winkels om wat meer mensen te bereiken met leuke aanbiedingen. Toch vinden we het altijd tof hoe de Record Store Day organisatie hard hun best doet om er wat van te maken, met toch ieder jaar een serie bijzondere releases. Iets kleinschaliger dan het officiële Record Store Day festijn, maar desalniettemin ontdekten we weer wat must-haves die jullie op vrijdag 29 november kunnen scoren bij jullie favoriete platenzaken! Jurgen Vreugdenhil zet er een paar op een rijtje...

Billie Eilish - Hit Me Hard And Soft (Isolated Vocals)

Met *Hit Me Hard And Soft* nam Eilish al een flinke stap voorwaarts, door weg te blijven van snelle hit successen, en zich te concentreren op een compleet album, wat in haar visie ook in één luisterbeurt gehoord moest worden. Hiervan krijgen we nu een LP met alleen de geïsoleerde vocalen, een wonderbaarlijk experiment, wat de zeggingskracht echter verrassend vergroot.

Echo And The Bunnymen – The Killing Moon / Silver

Het veertigjarig jubileum van klassieker *Ocean Rain* wordt gevierd met twee 12" singles, waarbij de titeltracks (*The Killing Moon* en *Silver*) allebei in hun lange versie terugkomen. Daarnaast een live uitvoering van *Do It Clean* op de eerste 12". Voorman Ian McCulloch vond zelf *The Killing Moon* de beste song ooit geschreven, wat een gedurfde, maar niet helemaal onzinnige bewering is.

Jesse Ed Davis – Tomorrow May Not Be Your Day

Native American Davis was misschien wel de belangrijkste sessie gitarist van begin jaren zeventig, en begeleidde onder andere George Harrison, Bob Dylan, Eric Clapton en Gene Clark. Voor Atlantic mocht hij twee solo LP's maken waarop een hoop kennissen ook meededen (Gram Parsons!). Vijftig jaar na dato is Davis niet meer onder ons, maar kunnen we eindelijk van outtakes en demo's genieten, als voorloper op zijn biografie die eind dit jaar verschijnt.

Joni Mitchell – Hejira Demos

In haar zeer complete Archives serie vonden we op deel 4 een bijzonder hoofdstuk, de demo's voor *Hejira*, één van haar succesvolste albums. Grotendeels solo, met op *Black Crow* een vocale bijdrage van Chaka Khan. Op de LP versie van de Archives box stonden slechts drie nummers, hierbij dan de complete set op vinyl zoals we die wel op de CD box vonden.

Modest Mouse – Baron Von Bullshit Rides Again

Nadat de indie rockers van Modest Mouse na jaren ploeteren het succes mochten ervaren met hun album *Good News For People Who Love Bad News* in 2004, namen ze deze live sessie op in Orlando. Met een zeer beperkte mailorder release op CD werd dit snel een collector's item, nu omgezet naar een fraaie vinyl release. Met nummers van zowel hun toen recente release, als van hun begindagen een mooi live overzicht.

Noah Kahan - Town Hall (Stick Season Collaborations)

Met *Stick Season* wist de Amerikaanse singer/songwriter een groot publiek aan te boren, en twee jaar later zit hij nog steeds in de slipstream van dat succes. Mooi moment om een aantal songs nieuw leven in te blazen met een aantal collega's. Post Malone, Hozier en Sam Fender zijn slechts drie namen van de indrukwekkende lijst die samen Kahan dit materiaal onder handen nemen.

Various - J'aime les filles / The Yé-Yé Girls From Paris

In de jaren zestig vermengen zich in Parijs de chansons met de beat muziek, niet zelden uitgevoerd door zacht zingende jongedames. Françoise Hardy, Sylvie Vartan zijn de bekende namen, maar ook Zouzou en Cleo verdienen het om niet vergeten te worden. Anno nu hebben we in Nederland Bobbi en Fleur die de honneurs waarnemen, en allemaal worden ze verzameld op kenner Vic van de Reijt's dubbele compilatie LP.

Carl Stalling - The Carl Stalling Project: Music From Warner Bros. Cartoons 1936-1958

Of u het weet of niet, u kent de muziek van Carl Stalling. Hij was het die in de gloriejaren cartoons als *Bugs Bunny*, *Roadrunner* en *Speedy Gonzalez* van muziek voorzag. Volkomen terecht in 1990 al verzameld en nu eindelijk op vinyl. 2LP's en een schitterende hoes, innovatief en tijdloos.

Sun Ra - Lights On A Satellite - Live At The Left Bank

De onnavolgbare Sun Ra speelde met zijn orkest in 1978 in Baltimore, alwaar deze opnamen werden gemaakt, waarop we tot nu toe moesten wachten. Hij speelde daar met zijn *Myth Science Cosmo Swing Arkestra*, en was met zijn jazz/fusion/soul/cosmic sound zijn tijd zo ver vooruit, dat we hem nu nog steeds niet hebben ingehaald. 2LP's, met twee bonus tracks uit de documentaire *A Joyful Noise*.

Raekwon – Immobilarity

Alles wat de Wu-Tang Clan aanraakte in de jaren negentig van de vorige eeuw, veranderde voor hun ogen in goud, en dat was niet onterecht. Om te vieren dat zijn tweede album *Immobilarity* nu alweer vijftwintig jaar oud is deze reissue op vinyl, van dit album wat vreemd genoeg sinds zijn verschijnen slechts één reissue kreeg. Op goud vinyl nog wel.

ALLE RSD BLACK FRIDAY TITELS VIND JE OP RECORDSTOREDAY.NL

brat and it's
the same but
there's three
more songs
so it's not

brat
and it's
completely
different but
also still
brat

CHARLI XCX

brat and it's completely different but it's also still brat / brat and it's the same but there's three more song it's not

(Warner Music)

2LP, CD, 2CD

Al proberen de trendsetters in de mode je te doen geloven dat terracotta roze en roestbruin de kleuren van 2024 zijn, denken wij al het hele jaar in de kleur groen. Het is toch echt is hét jaar van brat geworden. Dat allemaal dankzij de ingenieuze, weloverwogen genialiteit die Charli xcx in haar nieuwste werk brengt. Met de uitgebreide deluxe versie, inclusief drie krachtige nieuwe nummers, tilt ze brat naar een nog hoger niveau. Maar de echte kers op de taart is het remixalbum: een volledig nieuwe interpretatie die trouw blijft aan de originele brat-stijl. Geen eenvoudige herbewerkingen, maar frisse versies van de nummers, met bijdragen van topartiesten zoals Ariana Grande, Billie Eilish en Kesha. Zij krijgen elk hun eigen moment en voegen echt iets toe aan de nummers waar ze aan meewerken. Vooral Spring Breakers schittert als een bijzonder juweeltje - in beide versies. Nu brat-summer toch echt aan een einde lijkt te komen, kunnen we niet wachten om te zien wat Charli XCX voor brat-winter in petto heeft. (Laurens Elderman)

CLASSIC JAZZ VINYL

(Door: Sjef Moerdijk)

Blue Note blijft vinylplaten opnieuw uitbrengen uit die waanzinnig mooie en rijkgevulde catalogus. Weer twee voorbeelden waarbij de sound 'geleverd' werd door Rudy Van Gelder: een topgeluid dus. Maar ook Verve heeft zo'n prachtige catalogus: een opname van Luis Gasca, opgenomen destijds in de Columbia studio in LA voor het mystieke Blue Thumb Records.

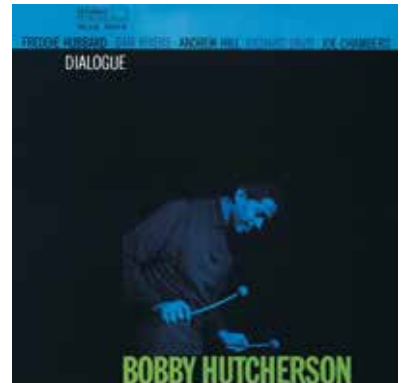

Cliff Jordan - Cliff Jordan

In deze set uit 1957 weet tenorsaxofonist Jordan flink wat toppers naast zich. Wat te denken van de jonge Lee Morgan op trompet (mute) in Ju-Ba: hardbop meets cool jazz. Of toptrombonist Curtis Fuller die in Not Guilty een solo geeft van meer dan 2 minuten: wow! Luister ook met aandacht naar vernieuwer-drummer Art Taylor. Opgenomen in Hackensack Studio Van Gelder, de garantie voor een heerlijke jazz sound.

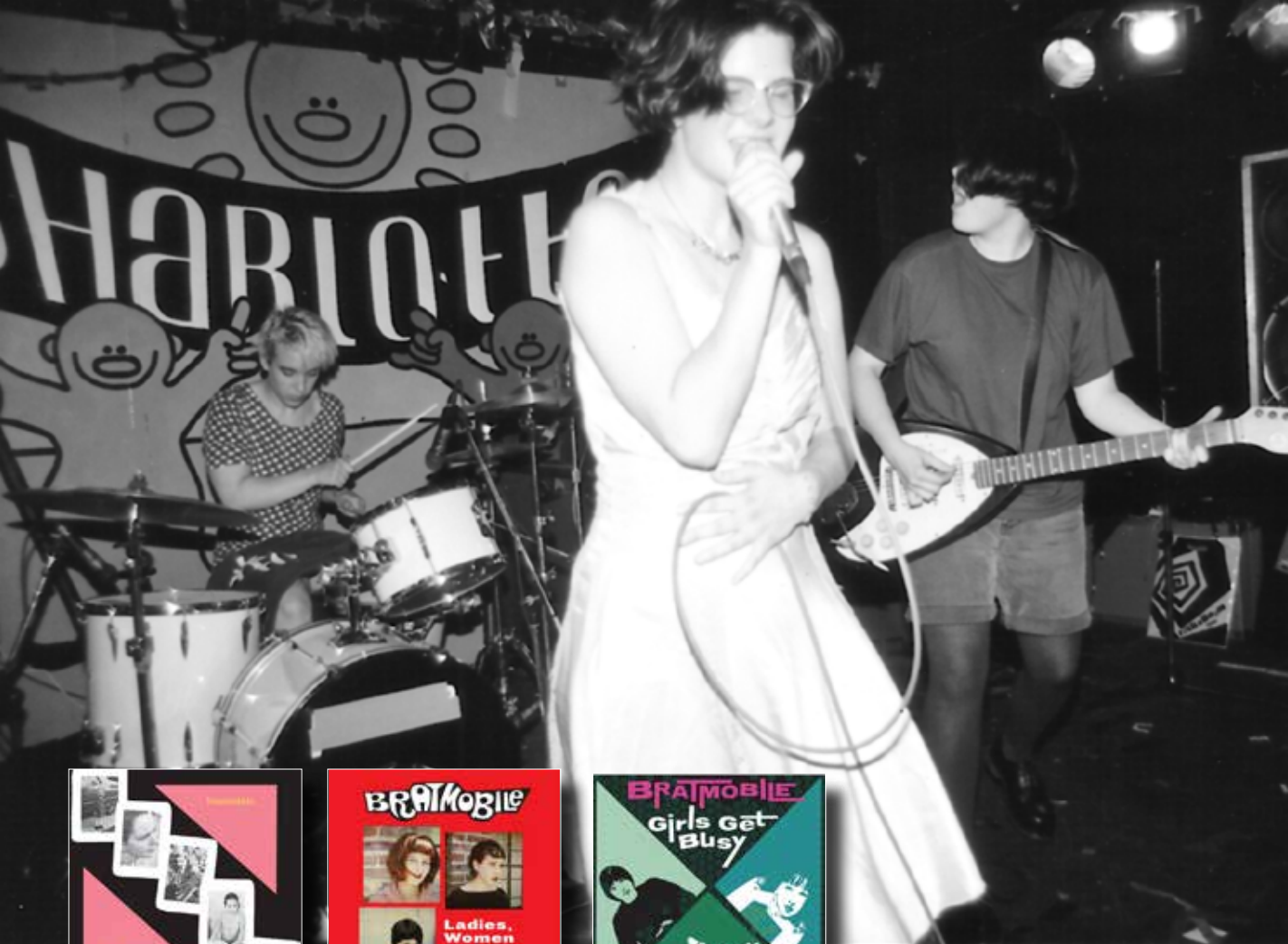
Bobby Hutcherson - Dialogue

Dialogue (1965) is zonder twijfel het masterpiece van vibrafonist en marimbagrootheid Bobby Hutcherson. Latin Mood Catta, de opener, betekent swingen mensen! Trompettist Hubbard steelt de show en ook houtblazer Sam Rivers, eerst op sax, dan weer op fluit, kan er wat van. Hutcherson nodigt je uit en daar zeg je geen nee tegen. Dit is jazz met parallelle melodieën en toch één gesprek: als in een spannende film.

Luis Gasca - For Those Who Chant

Misschien kennen Santana fans deze plaat uit 1972 al. Voor anderen een tweede kans om hem alsnog op vinyl te scoren. Trompettist Luis Gasca ('Wie? Gasca?') blaast de sterren van de hemel, zo zuiver en knetterver. Naast hem staat bijna de hele line-up van Santana van begin jaren '70. Denk aan Carlos Santana zelf, conga's/percussie, langgerekte rock in latin sound, 'late-psychedelics': heerlijk. Een geweldige trip - muzikaal, that is!

BRATMOBILE

Ladies, Women, Girls/Girls Get Busy/Pottymouth

(Kill Rock Stars)

LP coloured

Begin jaren negentig was daar de Seattle-scene. De term grunge werd gemeengoed en Nirvana werd vaandeldrager. Ook riot-grrrl bands deden hun intrede in die periode, waarvan Bikini Kill een bekend voorbeeld is. Denk aan feministische inslag met een 'in your face' punkhouding. De dames van Bratmobile passen precies in dit plaatje en zijn daarbij ook nog eens afkomstig onder de rook van Seattle. Dit waren pas echte Brats, before Charli XCX made it cool. Na een flinke radiostilte mag de band er nog steeds zijn, bewijzen ook deze reissues van hun drieluik aan platen.

POTTYMOUTH

Het debuut van Bratmobile uit 1993. Niet een plaat die in de alternatieve jaren negentig een enorme lift kreeg, wel een echt voorbeeld van een band die doet waar zij zin in heeft. Zeventien nummers gespeeld in nog geen half uur tijd. Geen ingewikkelde plaat met duizelende akkoorden, maar no-nonsense en recht voor zijn/haar raap-punk. Een mooi tijdsbeeld op vinyl van die heerlijke periode uit de muziekgeschiedenis

LADIES, WOMEN AND GIRLS

Ook op deze tweede plaat zijn de nummers niet veel langer dan een minuut of twee, 'Is dat erg?' 'Nee.' De dames van Bratmobile pakken ook op hun tweede release uit met lekkere punkrock. Lange tijd na de doorbraak van de riot-grrrl beweging voelt dit zeker niet gedateerd of gemaakt aan. Fris en scherp omschrijft de muziek beter.

GIRLS GET BUSY

De laatste vinylplaat die is uitgebracht. Dit keer met een wat meer volwassen, minder rechttoe-rechtaan punk geluid, maar zeker wel onvervalst Bratmobile. Rock wat de klok slaat van begin tot eind. Een waardige afsluiter van hun catalogus. Een comeback zou stiekem niet misstaan. (Willem de Man)

hiphop history

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend.

ROOTS MANUVA

Brand New Second Hand / Run Comes Save Me

Rodney Smith, Roots Manuva, is een muzikale grootheid van de overkant van de plas. Baanbrekend met zijn eerste twee albums, die braken met de gangbare Britse hiphop stijl en die nu heruitgegeven worden. Smith was (en is het nog immer) een man onna Mission; het gaat bij hem ergens over. Hij snijdt maatschappelijke items aan, heeft zich ondergedompeld in de Rastafari-cultuur en spreekt over onrecht en ongelijkheid, kracht en veerkracht. Kortom, hij is de positiviteitsrapper waar je niet omheen kunt en vooral niet om lacht. Zijn stijl, voordracht, is oprecht, meeslepend en ietwat verslavend en altijd in dat (h)eerlijke Brixton-patois. Brand New is rudimentairder qua geluid; weinig meer dan een baszware baslijn begeleid door beatbox. Waar hiphop destijds de productie compleet volstopten met een ongekend bombardement aan samples en ruis beperkt Smith zich in een bijna excentrieke stilte die hij afgekeken heeft uit de dubplate cultuur. Niet verwonderlijk dan ook dat hij later veelvuldig zou samenwerken met Adrian Sherwood's On-U Sound. Roots Manuva gaf een dubby draai aan de Britse hiphop. Run Come Save Me werd zijn commerciële doorbraak met een verkoop van meer dan 100.000 exemplaren en leverde hem een nominatie voor de Mercury Music Prize op. Het album meandert van brede branie achtige pop (Dreamy Days) tot duistere, vreemde klanken in 'Evil Rabbit'. In 2003 kwam hij ermee op de vijfde plek in The Guardian's '40 Best Bands In Britain' artikel. Niet gek voor een 'beginning'. (Paul Maas)

MATADOR RECORDS REISSUES

Het Matador label staat al ruim drie decennia voor kwaliteitsrock. We kennen natuurlijk allemaal hun releases van de Queens Of The Stone Age, Pavement en Darkside. Nog dit jaar trakteerden ze de wereld op nieuwe meesterwerkjes van Mdou Moctar en Kim Gordon. Daarom staan onze oren altijd net wat meer gespitst als we horen dat er uit hun stal uitgebreide reissues komen. Twee platen die we te lang niet op onze platenspelers hebben gehad!

SPOON

They Want My Soul (10th Anniversary Edition)

Nadat Spoon in 2007 zijn magnum opus Ga Ga Ga Ga Ga uitbracht, was de rockband volgens zanger Britt Daniel een burn-out nabij. Dit was merkbaar bij opvolger Transference, waarop je een band hoorde die geen slechte plaat kan maken, maar duidelijk op zoek was naar een nieuwe creatieve impuls. Hierdoor voelde het bijna als een comeback toen They Want My Soul in 2014 uitkwam. Alles op dit album straalt frisheid en zelfvertrouwen uit. Zo pakt het gortdroge drumritme van openingsnummer Rent I Pay je direct bij de strot. Het lijkt haast een statement waarin de leden aangeven dat ze niets aan relevantie hebben ingeleverd. Hoewel elk nummer op They Want My Soul gedragen wordt door Spoons kenmerkende ritmes en Daniels raspende, bezielde stemgeluid, vertakken ze in diverse muzikale richtingen. Zo is Inside Out een dromerige slow-burn en nestelt de speelse melodie van Do You zich direct je oor in, om je muzikale geheugen nooit meer te verlaten. In de titeltrack bezingt Daniel dat het zonde van je ziel is als je deze laat beïnvloeden door de negativiteit die de buitenwereld soms aan je opdringt. Een boodschap die nu voor velen relevanter is dan 10 jaar geleden. (Laurence Tanamal)

INTERPOL

Antics (20th Anniversary Edition)

Als de dag van gisteren staat 2004 op mijn harde hersenschijf. In dat jaar verscheen het geweldige Antics van de Amerikaanse indierock/postpunkband Interpol. Dat viert de band 20 jaar later met de reissue van het album, dat destijds verscheen na wat ep's en debuut Turn On The Bright Lights uit 2002. Toegegeven, het was al even geleden dat ik Antics voor het laatst draaide - soms gaat dat zo. Maar het is zeker dat deze plaat de komende weken vanaf vinyl de weg naar mijn speakers regelmatig gaat vinden. Die onuitputtelijke energie, het opzweepende ritme en de pakkende melodieën weet Interpol ook op latere albums op zorgvuldige wijze te etaleren, en daarom zijn die ook meer dan het luisteren waard. Maar zo goed als op Antics werd het nooit meer. Interpol klinkt in absolute topvorm, qua sound en intentie wedijverend met het repertoire van Editors, wat Interpol met Antics overigens glansrijk wint. Niet in de minste plaats vanwege de opname, want het album klinkt ook nog eens fantastisch. In 20 jaar mensenleven gebeurt een hoop, maar gelukkig houdt muziek de boel in alle tijden bij elkaar. Antics van Interpol is daar een sprekend voorbeeld van. (Hans van der Maas)

HOUSE OF PAIN
Same As It Ever Was (30th Anniversary)
(Tommy Boy)
LP, CD

“Pack it up, pack it in, let me begin....”

Wie kent deze legendarische line nu niet? Drie witte kerels die de hiphop-wereld enorm op de kop zetten in een periode waarin nog niemand van Eminem had gehoord. Zou het nog wat worden met House of Pain na die Jump Around-hype in 1992? Nou, zeker weten, want eigenlijk is hun tweede album uit 1994 beter dan hun debuutplaat! Meer jazzy beats, een iets relaxter flowende Everlast maar nog steeds een hoog partygehalte. House of Pain staat toch echt wel bekend om zijn catchy hooks en die vind je veel op deze plaat. De productie is voor het grootste gedeelte in handen van DJ Lethal en DJ Muggs (bekend van Cypress Hill), maar het door Diamond D geproduceerde Word Is Bond is toch wel een uitschieter om van te smullen. Heerlijke adept van 90s HipHop die deze Anniversary Edition met recht verdient! (Dirk Monsma)

KRUDER & DORFMEISTER
The K&D Sessions (25th Anniversary Edition)
(K7)
6LP, 3CD

Één miljoen exemplaren werden er sinds de release 25 jaar geleden van The K&D Sessions verkocht en het album stond toentertijd in 1998 hoog in veel jaarljstjes. De ambitie om dit album op vinyl in je platenkast te hebben staan koste je tot deze release een fortuin. Op Discogs kon dit gemakkelijk oplopen tot honderden euro's. Er hangt sowieso een zweem van magie rondom dit album, gezien het feit dat de K&D Sessions

pas een kwart eeuw na de oorspronkelijke release nu ook via streamingdiensten te beluisteren is. Als je nu de digipack van toen met de twee glimmende schijfjes weer een draaibeurt gunt, waan je je weer terug in de tijd. Het is nog steeds heerlijk meedeinen op de mellow drum & bass en breakbeat klanken die werden geëtiketteerd als lounge-exotica met iets dat we later triphop zijn gaan noemen. Stijlvol zonder gelikt te worden en met nog immer dezelfde muzikale relevantie. Kortom: een album uit een tijd dat drum 'n bass-wegberijders als Roni Size & Reprazent en LTJ Bukem het landschap deels hadden ingekleurd. Vaak wordt het compilatiemeesterwerk van deze twee Weense DJ's vergeleken met het album 'Endroducing...' van DJ Shadow. Of deze vergelijking arbitrair is, is aan de luisteraar. Een ding is een feit en dat is dat Kruder & Dorfmeister de lat hoog hebben gelegd voor wat je met een remix-compilatie kunt bereiken. Je wordt als luisteraar meegevoerd op een naadloze muzikale reis waarop de vaak bekende artiesten ondergeschikt lijken te zijn aan het resultaat. (Jeroen van der Vring)

2024 17.11 - 29.12
Paradiso

Het beste uit België in Amsterdam

Zo 17 nov Lander & Adriaan
Zo 1 dec Stef Kamil Carlens & The Swoon
Ma 2 dec Peuk
Wo 4 dec Doodseskader
Wo 4 dec RHEA
Vr 6 dec Het Zesde Metaal
Za 7 dec SLOPER
Wo 11 dec Sylvie Kreusch
Za 14 dec Porcelain id
Za 14 dec Kleine Crack & Slagter
Zo 15 dec 30 jaar TOUTPARTOUT met Tsar B en
Briqueville
Wo 18 dec Berre
Vr 20 dec BLUAI
Zo 29 dec ELMER's OLD AND NEW SPEKTAKEL
FESTIVAL met o.a. Borokov Borokov, Brik
Tu-Tok en Maria Iskariot

Porcelain id

Sylvie Kreusch

Tsar B @ 30 jaar
TOUTPARTOUT

**THOMAS
AZIER**

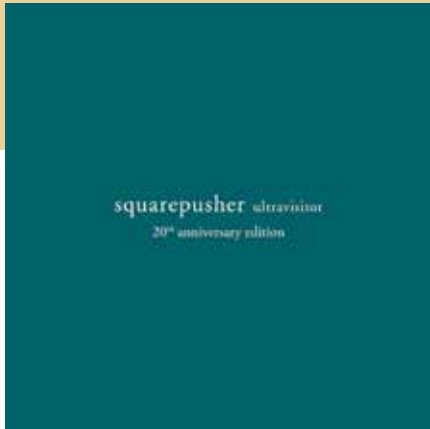
21.03.2025
TOLHUISTUIN,
AMSTERDAM

TICKETS IN DE PARADISO

INDIESTADPAS 2025

EEN KALENDERJAAR AAN GESELECTEERDE ALTERNATIEVE CONCERTEN VOOR 50 EURO
NU VERKRIJGBAAR VIA DE WEBSHOP VAN PARADISO

SQUAREPUSHER
Ultravisitor
(V2/Warp)
3LP, 2CD

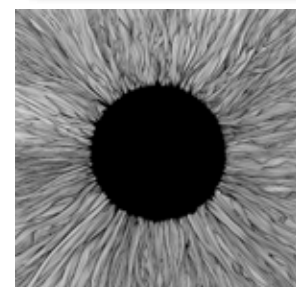
Ultravisitor blaast dit jaar 20 kaarsjes uit, wat gepaard gaat met een geremasterde uitgave. In retrospect viel hier alles samen voor Thomas Jenkinson, de man achter Squarepusher. Bijna anderhalf uur lang neemt hij je mee langs zijn gevoeligste IDM-nummers als lumbic 9 poetry, maar ook langs ontregelende drill 'n' bass-mastodonten als Steinbolt. Deze afwisseling van stijlen, gecombineerd met de mix tussen live- en studiowerk, houdt het album dynamisch en intrigerend.

Wat Jenkinson altijd onderscheidde van muzikale gelijken als Aphex Twin en Plaid, is dat hij een begenadigd bassist is. Bovendien deinst hij er nooit voor terug om dit live ten gehore te brengen. Zo geeft hij tijdens Tetra-Sync een indrukwekkende bas-exhibitie over voorgeprogrammeerde drums en geloopte synthesizers. Ook het uitlichten waard is het futuristische 50 Cycles, dat een heuse rap bevat waarvan muziekfora nog steeds uitzoeken wat de tekst precies is. Het kenmerkt een album dat zijn tijd 20 jaar geleden ver vooruit was en voorlopig nog niet ingehaald is. (Laurence Tanamal)

VOLA
Inmazes/Applause From A Distant Crowd/Witness
(Mascot Label Group)
LP coloured

Bij de geboorte van het nieuwste werk van het Deense Vola (Friend of a Phantom) komt platenlabel Mascot met een re-release van hun drie voorgaande studioalbums. Het vinyl wordt geperst in prachtige marmeren kleuren. Vola is een progressive metal band uit Kopenhagen die al sinds 2006 aan de weg timmert. Na een demo, twee EP's en een paar singles zag het eerste volwaardige studioalbum Inmazes pas het levenslicht in 2015. Muzikaal werd door Vola gekozen voor een gedurfde mix tussen djent rock (denk aan Tool of Meshuggah) en techno/synth-pop, gecombineerd met sterke zanglijnen. Het contrast tussen chaos en harmonie wordt vaak opgezocht. De teksten op Inmazes zijn donker en melancholisch. Een stevig album dus, wat in de metalwereld dan ook werd omarmd met flink lovende kritieken. Hoe anders was de aanpak op het tweede album, dat een paar jaar later uitkwam. Bij Applause of a Distant Crowd (2018) ligt de nadruk veel minder op de heavy riffs (hoewel nog steeds aanwezig) en meer op de synth. Door deze aanpak kreeg de band een breder publiek. Ze werden de support act voor Haken, en samen beleefden ze een uiterst succesvolle tour door Europa. Drie jaar later is Witness dan het logische vervolg op de twee voorgangers, doordat Vola kiest voor een gebalanceerde mix tussen de vooral heavy sound van Inmazes en de meer progrock aanpak van Applause.... Toch is Witness meer dan een optelsom van de twee voorgangers, het is een verfijning van de verschillende stijlen die Vola maken tot de band die ze geworden is. (Gert van Engelenburg)

BOEKEN

ALEX VAN HALEN Broers

Nee, niet de Nederlandse vertaling van de Deense psychologische oorlogsthiller meets familiedrama. Dit is het boek van drummer Alexander Arthur Van Halen, geschreven voor de Van Halen fans en familie - maar in het bijzonder vooral zijn broer Edward Lodewijk. Is het niet stiekem ook gewoon het

meest succesvolle Nederlandse muziekverhaal? De heavy metal sterren met de ene na de andere wereldhit, maar met de bescheiden wortels in Amsterdam en Nijmegen. Viraal gaan de filmpjes dat de broers hun moerstaal nog weten te spreken, zij het met inmiddels hevig accent. Papa speelde saxofoon, mama kwam van Indonesië. Op de vlucht voor discriminatie, streken ze neer in Pasadena, te Californië. Daar kwamen de broers in aanraking met zware gitaren en wilde haren. Hun American Dream werd er een vol sex, drugs & rock'n'roll! In Broers lees je het meest persoonlijke en openhartige verhaal dat je kan lezen over de successen en de te nemen hordes. Natuurlijk horen daar de kwajongens verhalen bij, maar misschien nog wel belangrijker zijn de intieme inkijkjes in het gezin en de band tussen de twee broers. (Stef Mul)

DIVERSE SCHRIJVERS Baroeg: Dik 40 Jaar

Eerder dit jaar bespraken we aan de hand van het naslagwerk Rotterdam, Laat Je Horen al de pioniersrol van

Rotjeknor als muziekhol. Een stad die zijn rauwe randje -gelukkig- nooit lijkt te verliezen, waardoor de extreme uitwassen in de muziek nooit ver weg zijn. Baroeg doet al 40 jaar een flinke duit in dat zakje door tot op de dag van vandaag ruimte te bieden aan iedereen met een andere kijk op pop- en rockmuziek. Zo werd Poppodium Baroeg de Rotterdamse bakermat voor creativiteit en eigenheid; voor het tegendraadse; voor anders denken. Baroeg is punk, gothic, metal en hardcore. Dat zie je niet alleen terug in de programmering, maar in de concertflyers, de waanzinnige foto's en natuurlijk de verhalen die soms het daglicht niet kunnen verdragen. Dat allemaal is nu gebundeld in een mooi boekwerk. (Stef Mul)

HERMAN NIJHOF 40 Jaar Muziekfotografie (1984 - 2024)

Van de grootste muziekfestivals tot de kleinste clubs. Maar ook de parken, de keukens en de werkateliers.

Herman Nijhof was overal stilletjes maar met zijn ogen open aanwezig. Hij legde de gehele sprong van Eddie Vedder vast op Pinkpop, evenals een dolgelukkige Sinead O'Connor. Hij stond met de mannen van Primus in de keuken van de oude Atak. Hij volgde The Lemonheads een dagje naar het park in Deventer. Hij schoot de laatste beelden van Lester Butler in zijn geliefde Nederland. Hij zag Henny Vrienten en Herman Brood schouder aan schouder, Trillend Op Mijn Benen zingend. Hoog tijd om al dat werk verzameld te hebben. De beelden vertellen niet alleen de verhalen van de artiesten op een specifiek moment in hun loopbaan, maar zijn tevens een reis door de tijd. De tijd die iedereen haalt. "Ik maak geen foto's meer, want ze gaan allemaal dood." Maar ook de muziekfotografie is anders. In een tijd dat we alles met een mobieltje kunnen vastleggen en de artiest over iedere stap die hij of zij zet moet nadenken, lijkt de iconische,

FILMS

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

KINDS OF KINDNESS

Regie: Yorgos Lanthimos

Cast: Emma Stone, Willem Dafoe, Jesse Plemons

Nauwelijks bekomen van zijn daverende, fictieve period-piece succes *Poor Things*, bracht de Griekse grootmeester van het onderhuidse ongemak eerder dit jaar ineens *Kinds Of Kindness* uit. De bejubelde Emma

Stone en Willem Dafoe keren terug in een verhaal dat is vormgegeven als een oude triptiek. Drie raamvertellingen die losjes maar zeker met elkaar verbonden zijn. De acteurs spelen meerdere karakters en zeker Plemons zou voor ieder van zijn drie rollen een Oscar moeten krijgen. Verder is het wat je kent van Lanthimos: de randjes opzoeken van menselijk gedrag en daarmee juist een dwarsdoorsnede maken van ons gedrag. Lees je vooral zo min mogelijk in en laat je verrassen. De ene smult ervan, de andere loopt zierend de bioscoop uit.

DOGTOOTH

Regie: Yorgos Lanthimos
Cast: Christos Stergioglou, Michelle Valley, Angeliki Papoulia

Voor wie dacht dat *Kinds Of Kindness*, *Killing Of A Sacred Deer* of *The Lobster* bevreemdend en oncomfortabel waren, is daar *Dogtooth*. Het was alweer de Lanthimos'

derde film, maar de eerste waar het kritische oog van Cannes op viel. Met de Prix Un Certain Regard en, belangrijker, een internationaal publiek als gevolg. In de film zien we hoe een ouderpaar hun kinderen weghoudt van de buitenwereld. Naamloos en ideeloos dolen ze rond in het huis en de tuin, die net zo goed op een andere planeet hadden kunnen staan - zo geïsoleerd van hun omgeving leven de kids. Doen ze iets goed krijgen ze een sticker, maar doen ze iets dat niet mag, wordt er geantwoord met geweld. Wat lijkt te beginnen als een absurdistische komedie wordt al gauw een naargeestig

schouwspel waarin de kijker zich even gevangen voelt als de kinderen in het huis. Daarachter ontvouwt zich een maatschappijkritiek van jewelste. Een sneer naar politieke onderwerping, macht en bedrog? Of naar de rol van ouderschap, taal en onderwijs? Dat allemaal en meer vind je in dit vroege hoogtepunt in een geweldig constante carrière! Een must-see die eindelijk wordt vertaald naar Blu-ray en daarmee ook weer goed verkrijgbaar zal zijn.

A QUIET PLACE: DAY ONE

Regie: Michael Sarnoski

Cast: Lupita Nyong'o, Joseph Quinn, Alex Wolff, Djimon Hounsou

Maak je tegenwoordig een hit op het witte doek, kan je er gif op innemen dat de studio ermee aan de haal gaat en naarstig op zoek gaat naar andere verhalen binnen

het filmuniversum. Zo ook in de dystopische wereld van *A Quiet Place*, waarbij de mensheid massaal wordt uitgeroeid door een alienras. De wezens kunnen niet zien, maar des te beter horen. Zo wordt de wereld een doodstille plek. Niet alleen een enge gedachten, maar ook iets waar je als horrorfilmmaker heel veel mee kan. Volgden we in de eerste twee films -beiden overigens kritisch enorm goed ontvangen- een gezin dat hun toevlucht zocht in een bebost gebied, zien we nu hoe de inwoners van New York proberen te overleven. En waar in de eerste delen de ouders zich moeten bekommeren over onder andere een dove dochter, waakt het hoofdpersonage van deze film zich over haar kat. Hoe stop je in godsnaam een hongerig beestje van miauwen!? Het klinkt misschien een beetje sullig, maar ik kan beamen dat je zelden zoveel gaf om de overlevingskansen van mens noch dier. En in een film waarin iedereen zo min mogelijk probeert te praten, krijgen de ogen van Lupita Nyong'o alle ruimte om te schitteren. Een van de beste actrices van dit moment!

Osdorp Posse - Briljant Hard & Geslepen

We weten hoe vet het kan zijn als een rapper zich laat begeleiden door de keiharde riffs en groovey. Luister maar naar Ice-T's Body Count. Daarom is het een prachtig toeval dat op dezelfde dag dat zij hun 8e album droppen, onze eigen hiphop legendes van het eerste uur een uniek crossover project met ons delen. In plaats van boombap horen we de zware metalen van Nembrionic, eveneens oudgedienden in hun genre. Een unieke plaat; de Nederlandse Body Count is geboren!

Jeff Parker & Eta IVtet - The Way Out Of Easy

Een van de meest veelzijdige en hardst werkende jazzgitaristen van het moment. Waar hij stiekem al sinds de jaren 90 furore maakt met bijvoorbeeld de indie artrock outfit Tortoise, weten steeds meer jazzfans hem de laatste jaren te vinden. We hebben zelden een guitar-only plaat, zijn Forfolks (2021), zo vaak over de toonbank zien vliegen. Met zijn The New Breed speelt hij neo-fusion, die ook ver buiten de genregrenzen succes boekt. En dat allemaal op het geweldige International Anthem Recording label - where else... The Way Out Of Easy belooft weer een nieuwe richting te zijn. Wij durven 'm al blind aan te schaffen.

Kanye West & Ty Dolla \$ign - Vultures 1

Al is het steeds moeilijker om Kanye West serieus te nemen, toch blijft het kriebelen als hij nieuwe muziek uitbrengt. Zo ook bij de Vultures platen. Critici zijn er niet over uit of het nou echt goed is, maar het wordt, met grote stadion shows en veel media poeha, allemaal zo groots neergezet dat het onmogelijk is om het niet te willen zien, horen en hebben. Fans hebben er even op moeten wachten -misschien wel de meest gevraagde plaat aan onze balies- maar eindelijk komt 'ie dan ook in de winkels te liggen. Kom maar op, aasgieren!

Benjamin Booker - Lower

Hij timmert alweer een goede tien jaar aan de weg, maar deze eigenzinnige singer-songwriter die zegt te even veel te zijn beïnvloed door Blind Willie Johnson en T-Rex blijft een soort enigma. Het was dan ook weer lang wachten op een nieuwe plaat met zijn typerende fuzzy frenzy aan gitaren en garageproducties - maar dan wel met soulvolle vocalen. De eerste single klinkt al geweldig. Opvallend is de poepende synthesizer bas en het verrassende honky-tonk pianootje tegenover de inmiddels bekende muur aan gitaargeluid. Het smaakt naar meer. We verwachten een verrassend vroeg hoogtepunt in het jaar!

illmatic
30

CONCERTO EXCLUSIVE

illmatic
special

Met enorm veel trots presenteren we onze eigen 30th Anniversary Edition van Illmatic, de legendarische plaat uit de Gouden Jaren van hiphop. Dat vieren we met een eigen editie en deze speciale Hiphop Special in de Mania! Lees gauw verder voor odes aan Nas, exclusieve extra's en een aantal van zijn hiphop partners in crime.

ILLMETRICS

We vroegen de mensen in ons team naar hun vroege ervaringen met Illmatic daverende verhaalkracht. Hoe is het om op zo'n ongefilterde wijze in aanraking te komen met de beproevingen van een jongen in de buitenwijken van New York? En besepte ze, nog zo vroeg in de ontwikkeling van een jong en grillig genre, dat ze getuigen waren van iets historisch?

Dirk Monsma

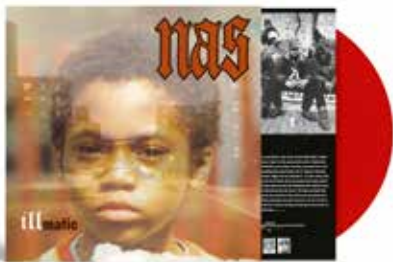
Ik weet nog precies de dag dat ik Halftime van Nas voor het eerst hoorde. Dat was in een uitzending van VPRO Radio's Villa 65 (op de maandagavond met Kees de Koning & TuTall). De flow van die gast, het rauwe geluid, de vette productie van Large Professor, man, man, ik was écht onder de indruk. Ik ben die week meteen naar de bibliotheek van Leeuwarden gegaan om die soundtrack van Zebrahead te lenen, want daar stond 'ie op! Ja, lenen van CD's deden we in die tijd om ze vervolgens op cassette over te zetten haha... Toen twee jaar later het debuutalbum van Nas uitkwam werden mijn verwachtingen meer dan waargemaakt. Een album vol met classics, geen skippers, een Nas die je raakt met elke 'bar' die hij 'smijt', echt smullen voor de hiphop-liefhebber. Werkelijk te-gekke-producties van DJ Premier, Large Professor, Pete Rock, L.E.S. en Q-Tip. De crème-de-la-crème van de hiphop in die jaren, dan kan het niet anders dan dat je een meesterwerk in handen hebt. Mijn kinderen luisteren er met net zoveel plezier naar als ik toen ik negentien was. Blijft toch bijzonder hoe zo'n jongen uit Queens eenzelfde jongen uit het Friese Dokkum zó kan raken met de muziek die hij maakt, terwijl hun werelden zo ontzettend verschillend zijn. Dat is het prachtige van muziek, toch?

Jeroen van Heukelom

Mijn eerste kennismaking met hiphop en met Nas' Illmatic voelde als een openbaring. In het overwegend veilige en rustige Nederland klonken de rauwe verhalen uit Queensbridge als iets van een compleet andere wereld. De beats, vaak opgebouwd uit soulvolle samples, trokken direct mijn aandacht, maar het waren de teksten die echt binnenkwamen. Nas vertelde over het leven in een wijk waar geweld, armoede en hoop op beter elkaar afwisselden. Zijn woorden waren poëtisch en tegelijkertijd meedogenloos eerlijk. Als witte luisteraar, ver weg van de realiteit die Nas schetste, was het een inkijkje in een wereld die ik nog niet kende. Toch resoneren de emoties – de worstelingen, ambities en reflecties – op een universele manier. Illmatic was niet zomaar een album, het was een culturele verschuiving, een kennismaking met een nieuwe vorm van storytelling, waar rap als kunstvorm voor mij begon te leven.

Simon Vanderschuren, zoon van onze vaste schrijver Louk Vanderschuren

'Pac was like Jesus, Nas wrote the Bible'. Zo klinkt het refrein van Let Nas Down van J. Cole, uit 2013. En zo is het ook, Illmatic van Nasir Jones, a.k.a. Nas, is één van de meest invloedrijke hiphop-albums ooit, van de impact die de plaat heeft gehad in New York (waarschijnlijk het meest essentiële album in East Coast Hip-hop), één van de meest prominente Boom Bap albums tijdens de Golden Age die rap doormaakte tijdens de jaren '90, het revolutionaire gebruik van samplen op de plaat, met dank aan iconische producers Q-Tip (van A Tribe Called Quest), Pete Rock en DJ Premier (van Gang Starr). Illmatic is ook ongetwijfeld één van de beste debuutalbums van een rapper ooit, alleen platen als The College Dropout, Get Rich or Die Tryin', The Slim Shady LP, en Operation: Doomsday komen naar mijn mening in de buurt. Bedenk dat al deze albums door Nas zijn beïnvloed, en dat Nas Illmatic maakte toen hij 20 was. Later een legendarische carrière van de rapper, al 30 jaar durend, één van de meest indrukwekkende hiphop-nalatenschappen ooit. Persoonlijk ligt mijn connectie met Illmatic anders, als een witte jongen uit Nederland die een kleine 15 jaar jonger is dan de plaat, maar toch is Illmatic een persoonlijke favoriet in het genre. Misschien niet langer mindblowing album, maar simpelweg perfect en essentieel. Je mag het gerust de Abbey Road of Songs in the Key of Life in het genre te noemen. Ik zou iedereen, of je naar rap luistert of niet, aanraden om Illmatic in huis te halen!

T-SHIRT, ART PRINT EN POSTCARDS ZIJN EXCLUSIEF TE VERKRIJGEN BIJ CONCERTO EN DE PLATO-WINKELS.

NAS

Illmatic/Illmatic - Remixes & Rarities (30th Anniversary Concerto Editions)

(Sony Music)

Vraag aan de oude garde van Concerto welke hiphopplaat de beste aller tijden is, en ze roepen in koor "ILLMATIC!" Wat moet het een bizarre eerste luisterervaring zijn geweest. Een jonge gast, nog geen 20 jaar, maar met een woordenschat en vertelkracht alsof hij er al 20 mensenlevens op had zitten. Zo rauw en filmisch liet hij jongetjes en meisjes uit het veilige Nederland en elders over de hele wereld meedelen in de harde realiteit van de Queensbridge Houses. Talloze referenties naar lyrische voorouders, samples van oude blues tot free jazz en, zeker voor dat moment in hiphop's historie, ongekende tongtwisters! Nas rapt niet zozeer over beats heen, maar verdwijnt helemaal in zijn geluidslandschap. Hij staat dicht bij de solo's van een Coltrane, de innovatieve composities vol wendingen van een Mingus en de furieuze virtuositeit van de hele free jazz beweging. Niet gek, al die jazz, met cornettist Olu Dara als vader. Maar ook ver buiten de muziekliefhebberij reikte Illmatic diep tot in het DNA van de mens en de kunsten. Professoren over de hele wereld hebben de plaat gebruikt als studieobject voor sociaal-maatschappelijk en cultureel onderzoek naar de Amerikaanse staat. De single die het allemaal startte, Halftime, werd een stuk eerder geschreven voor de film Zebrahead - een film over rassenongelijkheid. Op It Ain't Hard To Tell horen we hoe zijn kennis tot aan de Griekse Oudheid gaat - I drink Moet with Medusa, give her shotguns in hell. From the spliff that I lift and inhale, it ain't hard to tell- en van Bijbelse proporties is - Speak with criminal slang, begin like a violin. End like Leviathan, it's deep, well let me try again. Dit gaat diep, lieve mensen. Illmatic is de nachtwacht van hiphop, een uniek en tijdloos document. Laat er trouwens geen misverstand over bestaan: ook buiten de grenzen van het genre behoort Illmatic tot het beste dat muziek ooit was en zal zijn. Nog altijd ongeëvenaard, ook door de grootmeester zelf. (Stef Mul)

Meer info vind je op www.platomania.nl/nas

MF DOOM
Mm..Food
(Rhymesayers
Entertainment)

Verhuld achter een Marvel-esque masker, ging tot een ontijdige dood het grootste hiphop enigma schuil. Een man die de kunst zover boven de faam plaatste, dat hij liever meerdere alter ego's schiep aler hij met zijn eigen smoeiwerk in The Source kwam. Soms ontweek hij de schijnwerpers zodanig, dat er pardoes iemand anders met zijn masker op het podium stond te rappen. Ongrijpbaar dus. We hebben het natuurlijk over Donald Dumile (/ˈduːmleɪ/ DOO-mil-ay;), ofwel Viktor Vaughn, King Ghidra (of Geedorah?), Metal Fingers en een volledig voetbalelftal aan andere Zelfs. Maar hij zal voor altijd en eeuwig MF Doom zijn. Je zou een case kunnen maken dat MM..FOOD de laatste echte MF DOOM plaat was, en daarmee de enige echte opvolger van zijn alles herdefiniërende debuut Operation: Doomsday. Was dat nog onze kennismaking met de eerste echte Hiphop Villain zijn rauwe en emotionele oorsprongsverhaal, komt DOOM op deze LP zijn waarschuwendende beloftes na: hij is klaar om al jullie rappers rauw te eten als ontbijt! MM..FOOD is altijd al het hoofdgerecht. Ook twintig jaar na dato; ook na DOOMs dood.

EXCLUSIEF BIJ CONCERTO & PLATO (NL)
OP ORANGE CRUSH VINYL

Last van specifieke voedselallegorieën? Dan laat je deze tweede gang beter gaan. Maar het album is zoveel meer dan gastronomische grapjes. MM..FOOD is een smorgasbord aan samples. Jingles van al lang vergeten TV-shows en dialogen uit oude superhelden tekenfilmseries; Playstationgeluiden en Les Baxter exotica; Blaxploitation en B-films; Frank Zappa en Sade. Zonder MF Doom was Cortex' Troupeau Bleu nog altijd slechts een acquired taste for the few; nu is dat woordeloze zanglijntje en de jazzfunk synth groove van Huit Octobre 71 een maaltje voor de meute. Hij vuurt de samples soms bovendien sneller op je af dan fastfood en laat ze gepaard gaan met de nodige messcherpe teksten. Service à la Doom.

Doom was -en is- zijn tijd ver vooruit. Met Operation: Doomsday en MM..FOOD heeft hij (ten minste!) twee platen gemaakt die nog altijd op eenzame hoogte staan in de almanakken der hiphop. DRIE MICHELINSTERREN! (Stef Mul)

TYPHOON

Live

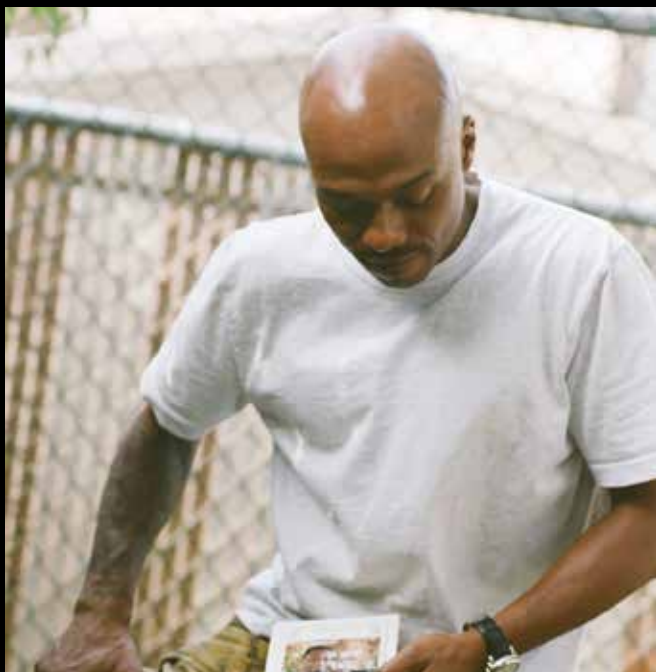
Iedereen die Typhoon ooit een keer live heeft gezien, weet dat op het podium verborgen krachten loskomen bij de rasartiest en verhalenverteller. Daar veranderen zijn, toch al geweldige, nummers in nog iets groters. Iets universelers, waarbij het publiek deel neemt aan de creatie. Daarom zijn we trots dat we met hem zijn eerste liveplaat uitbrengen. Daarop hoor je Typhoons inspirerende muziek, maar dan met nog rijkere arrangementen en meer verrassende wendingen. Iedereen die bij zijn concerten in Paradiso en Carré was, weet wat ze mogen verwachten. Voor ieder ander is er nu ook dé mogelijkheid om een stukje van die ervaringen en herinneringen in huis te halen!

TYPHOON 'LIVE' HAAL JE BIJ CONCERTO/PLATO OP GELIMITEERD GOUD VINYL, MAAR NATUURLIJK OOK GEWOON REGULAR BLACK EN CD!

IN MEMORIAM

KA (1972-2024)

*I want compassion from the highest, food for the lowest
Cures for the afflicted, rooves for the homeless
Direction for the misled, heat for the coldest
Love for the lonely, peace for the soldiers*

Het is slechts een van de vele magistrale teksten van Ka, de alias van Kaseem Ryan. Een woordensmit van een andere orde, die altijd eerder zou filosoferen dan brallerig oreren. Waar anderen schreeuwden om aandacht en faam, fluisterde hij mantra's voor introspectie. Hij schreef geen rhymes, maar proza. Hij sloeg je niet om de oren met hooks, maar had uitsluitend oog voor het schone. Hoe hij op Hermit And The Recluse aan de hand van oude Griekse mythes het leven van een zwart persoon in de grote Amerikaanse steden beschreef, kent echt zijn weerga niet. Kippenvel. Maar ook kon hij verdwijnen als geen ander. Dan hoorde je een tijdje niets, maar stond hij letterlijk voor hetere vuren als brandweerman. Als een van de eerste stond hij in de Twin Towers tijdens 9/11. Iets dat hij uiteraard voor altijd met zich mee zou dragen. Er zijn nou eenmaal belangrijkere dingen, is de harde les die je op zo'n dag leert. Maar als hij de tijd nam om ons dergelijke levenslessen te leren, werden het stuk voor stuk kunstwerken. Rest in poetry, Ka.

VINYLM E, PLEASE

Vinyl Me, Please is al jaren een prachtige lp-community aan het bouwen die maandelijks worden ververst met ultieme reissues van lang verdwenen jazz, roots, klassiekers - en mega veel hiphop. Vaak behoren ze tot een van de beste prints die er bestaan van een album, van de aandachtige remaster tot de schitterende hoezen met regelmatig zelfs unieke boekjes. Voor deze hiphopspecial pikken we er een paar genrehoogtepunten uit!

Q-tip - Kamaal The Abstract (2001)

Om in de Nas sferen te blijven: Q-Tip was verantwoordelijk voor misschien wel de beste beat op Illmatic. De onheilspellende marimba-, bas- en pianoklanken van zijn Heath Brothers sample lieten al zijn ongelofelijke gevoel voor jazz horen. Op Kamaal The Abstract verkent hij dat nog verder door grotendeels met liveinstrumentatie te werken, inclusief dissonante akkoorden en gesoleerde orgels, saxofoons en dwarsfluiten.

Capone-N-Noreaga - The War Report (1997)

Straight from the Queensbridge Housing Projects. Ook dit duo kwam uit de rauwe, grauwe gebouwen waarover Nas drie jaartjes eerder al zo levendig over raptte. Capone & Noreaga lieten er eveneens geen gras over groeien: de straten van Queens zijn als een oorlogsgebied, zij doen er verslag van. Wat weinigen beseffen, is dat Noreaga dit debuut grotendeels in zijn eentje moest afmaken omdat Capone achter de tralies zat. Maar dat hun verhalen over de dagelijkse strijd tegen vriend en vijand niet uit de lucht gegrepen zijn, moge duidelijk zijn!

Ghostface Killah - The Big Doe Rehab (2007)

"Ik zat in rehab, maar dan omdat ik verslaafd was aan geld!" Beschrijft Nas meestal de harde realiteit om hem heen, laat Ghostface (een van de vooraanstaande Wu-Tang Clan leden) zich vaker leiden door zijn dromen. Niet dat deze dromen niet alsnog vol heftige sequenties zitten, trouwens. Als Illmatic meer een documentaire is, is The Big Doe Rehab als een actiethriller met de nodige braggadocio en geweldadige excessen zitten.

A Tribe Called Quest - Low End Theory (1992)

Zijn er nog dingen niet gezegd over deze plaat? Low End Theory is liefde, saamhorigheid en humor. Blijdschap, maar ook serieuze boodschappen. Low End Theory is een schatkamer vol samples die oud en jong verbinden. Een paar nummers geleden gaven we dit stukje hiphop-geschiedenis nog de lofrede die het verdient. Nu willen we alleen nog toevoegen dat de Vinyl Me, Please uitgave de mooiste is van allemaal inclusief booklet. MUST HAVE voor iedere fan.

HIPHOP IN DE SALE

DE LA SOUL
3 Feet High & Rising
Van €34,99 naar €19,99

DE LA SOUL
De La Soul Is Dead
Van €34,99 naar €16,99

DE LA SOUL
Stakes Is High
Van €34,99 naar €16,99

THE ROOTS
Illadelph Halflife
Van €44,99 naar €24,99

THE ROOTS
Do You Want More?
Van €54,99 naar 3€4,99

THE ROOTS
Things Fall Apart
Van €54,99 naar €34,99

EXCLUSIEF BIJ CONCERTO/PLATO

PETE ROCK & C.L. SMOOTH
Mecca And The Soul Brother
Translucent Yellow Vinyl €32,99

PETE ROCK & C.L. SMOOTH
The Main Ingredient
Translucent Yellow Vinyl €32,99

EMINEM
The Death Of Slim Shady
Alternative Cover/Coloured Vinyl €39,99

BINNENKORT BINNEN

22 november Osdorp Posse - Brilljant Hard & Geslepen
Opeth - Last Will And Testament
Father John Misty - Mahashmashana
Jeff Parker & ETA IVtet - The Way Out Of Easy
New Order - Brotherhood
New Order - Touched By The Hand Of God
U2 - How To Dismantle An Atomic Bomb (Re-assemble Edition)
Body Count - Merciless
Various - Wicked The Soundtrack
Black Pumas - Live From Brooklyn Paramount

29 november Kanye West & Ty Dolla \$ign - Vultures 1
Boudewijn De Groot - Eiland In De Verte
The Sound - From The Lions Mouth
The Sound - Jeopardy
The Sound - All Fall Down
Wilco - Hot Sun Cool Shroud
Kane - Re/Connect Live
Boudewijn de Groot - Eiland In De Verte

6 december Andrew Bird & Madison Cunningham - Cunningham/Bird
Sonny Rollins - Way Out West
Hozier - Unaired

13 december The National - Rome
5 Seconds Of Summer - 5 Seconds Of Summer (Picture Disc)
Snoop Dogg - Missionary
Raffertie - The Substance (OST)

10 januari Franz Ferdinand - The Human Fear

17 januari Ela Minus - Dia
The Weather Station - Humanhood
Gracie Abrams - The Secret Of Us
Frank Black - Teenager Of The Year

24 januari FKA Twigs - Eusexia
Benjamin Booker - Lower

BESTEL NU OP WWW.PLATOMANIA.NL

NO RISK DISC

KIM DEAL
Nobody Loves You More

GRAND CRU

GILLIAN WELCH & DAVID
RAWLINGS
Woodland

LUISTER TRIPS

AMYL AND THE SNIFFERS
Cartoon Darkness

HALSEY
The Great Impersonator

JPEGMAFIA
I Lay Down My Life For
You

SYLVIE KREUSCH
Comic Trip

LAURA MARLING
Patterns In Repeat

THE NECKS
Bleed

RAMKOT
Rosa

SANGO
North Vol. 2

TUCKER
ZIMMERMAN
Dance Of Love

VOLA
Friend Of A Phantom

S O N G S

O F A L O S T W O R L D

the

CURE

HET NIEUWE ALBUM

NU VERKRIJGBAAR OP

LP, CD EN 2CD + BLURAY